

report

4. brigáda rychlého nasazení

Rozhovor s velitelem
plk. gšt. Josefem
Trojánkem o historii
brigády až po
současnost str. 18

Vojenské technické muzeum v Lešanech zahájilo sezónu tradičními dynamickými ukázkami

Britský vojenský motocykl se sidecarem Norton Big 4

Moderní trendy prezentace sbírek

Prámo před námi se najednou objevily dva střední kolové obrněné transportéry OT-64. Během pár desítek vteřin se z nich rozvinulo motostřelecké družstvo, které okamžitě zahájilo útok na protivníka. Ten ale proti nim nasadil zbraně hromadného ničení. Vojáci si okamžitě nasadili ochranné prostředky a pokračovali v útoku.

Takovouto podobu měla krátká bojová ukázka ze cvičení Československé lidové armády z osmdesátých let minulého století. Právě ta se stala jedním z fragmentů programu připraveného k letošnímu zahájení 24. sezóny Vojenského technického muzea v Lešanech. Expozice Vojenského technického muzea se od roku 1996 nalézá v prostoru bývalých dělostřeleckých kasáren. V současné době ji tvoří více než 700 historických tanků, kanonů, motocyklů, obrněných, nákladních a osobních vojenských vozidel, raketová technika, spojovací a ženijní prostředky a logistický materiál pocházející z období od roku 1890 až do současnosti.

Zaměřeno na OT-64 SKOT

Již tradiční akci, která se konala v sobotu 25. května, odstartoval výstřel ze sedmdesátí pěti milimetrového horského kanonu Škoda vz. 15, který vyrobily ještě před první světovou válkou Škodovy závody v Plzni. Tento unikátní exponát se lešanskému muzeu podařilo získat z Itálie, kde byla tato technika využívána až do poloviny minulého století. To už ale lešanský polygon opanovala chloubka československého zbrojního průmyslu obrněné transportéry OT-64 SKOT. „Letošní zahajovací den byl ve znamení československých obrněných transportérů OT-64 SKOT nejen z toho důvodu, že máme ve sbírkách

celou škálu této techniky, ale i proto, že se jedná o poměrně významný produkt našeho průmyslu. Úmyslně jsme celou ukázkou koncipovali jako porovnání se současnými obrněnými transportéry Pandur,“ řekl při této příležitosti ředitel Vojenského historického ústavu (VHÚ) Praha plk. gšt. Aleš Knížek. Zdůraznil, že tímto krokem chtěli návštěvníkům připomenout československou konstrukční školu, která měla ve výzbroji naší armády nezastupitelné místo. Právě transportér OT-64 SKOT patřil k vrcholům československé konstrukční školy. „Ve své době, tedy v šedesátých letech, to byla ve své kategorii absolutní špička. Naši technici tehdy museli zvládnout nejen přechod z pásů

na pneumatiky a vyvinout odpovídající materiál, ale i využít podvozky a motory Tatra. To už nehovořím o pancéřování, které v té době patřilo k absolutní špičce. Celý svět tehdy hleděl na tento obrněný transportér jako na něco zcela unikátního. O tom ostatně svědčí i produkce této techniky. Transportérů OT-64 se vyrobilo nemalé množství," uvedl ředitel VHÚ.

Unikátní sbírka motocyklů

Další část zahajovacího dne byla zaměřena na prezentaci vojenských motocyklů. Na polygonu se představil například belgický vojenský motocykl FN 12T3 Tricar, německý vojenský motocykl Herkules K125 BW, britský vojenský motocykl Armstrong MT 500 a československý terénní motocykl Enduro – ED 250. Zájem vzbudil především tříkolový motocykl FN 12T3 Tricar, který se podařilo získat VHÚ. Tento výrobek zkonstruovaný před druhou světovou válkou pro belgickou armádu sloužil po okupaci Belgie německému Wehrmachtu. Do současné doby se dochovalo jen několik kusů. „Na motocykly jsme se zaměřili jako na nové muzejní přírůstky. Snažíme se kompletovat celou jejich řadu až do osmdesátých let minulého století. Byl bych rád, kdyby

v budoucnu někdo navázal na slavnou výstavu, která se uskutečnila v devadesátých letech v Praze na Žižkově pod názvem „Motocykly v armádě," dodal ředitel VHÚ. Nemalý prostor dostaly i ukázky současné techniky naší armády. Kromě již zmíněných kolových obrněných transportérů Pandur se jednalo o lehká obrněná vozidla Iveco a terénní automobily Kajman. Ve vzduchu předvedla svou pilotáž posádka bitevního vrtulníku Mi-24. Závěr dynamické části byl zaměřen na ukázkou cvičení Československé lidové armády v osmdesátých letech 20. století.

Ve statické části expozice návštěvníky nejvíce zaujaly vojenské historické tábory československé armády, Wehrmachtu a skotského pluku. Diváckému zájmu se těšily i lehké tanky LT-35, LT-38, BRT-60, horský kanon Škoda vz. 15 a tankové bitvy RC modelů. Výherci vědomostní soutěže se mohli svést v OT-64, Tatře 815 či HMMWV. Vojenské technické muzeum Lešany pořádá v letošním roce ještě další tradiční a divácky oblíbené akce – 31. srpna Tankový den a 28. září Dětský den.

Text a foto: Vladimír Marek

Samohybné dělo SD-100

„Majetkářka“ tělem i duší	2
Představujeme náměstkyni ministra obrany pro řízení sekce nakládání s majetkem MO Evu Burešovou	
Doladování společných postupů	6
Cvičení Capable Logistician 2019 v polském výcvikovém prostoru Drawsko Pomorskie	
Bez meteoslužby by se nelétalo	10
Čeští vojenští meteorologové působí v Afghánistánu od roku 2004	
Dark Blade	14
Mezinárodní cvičení prověřilo posádky vrtulníků i pozemní personál	
Historie brigády se zapsala i do mého života	18
Desátým velitelem 4. brigády je plukovník Josef Trojáněk, jehož vojenská kariéra se začala psát spolu s brigádou před pětadvaceti lety	
Pobaltí	21
Mise eFP v Litvě a Lotyšsku ve znamení interoperability	
Není to jen o penězích	26
Kurz pro pozorovatele OSN prověří fyzickou i psychickou přípravu	
IDET	28
Veletrh v Brně přilákal desetitisíce návštěvníků a stovky firem	
Čtrnáct dnů nabitého výcviku	30
UH-60 Black Hawk nestárne	32
Technika a výzbroj	
Exoskelet ONYX	36
Technika a výzbroj	
Čtyřicátka borců měřila síly v crossfitu	38
Historicky první ročník závodů v duchu vojenského crossfitu	
Turnaj tolerance	39
Unie armádních sportovních klubů České republiky pomáhá kromě jiného zvyšovat fyzickou kondici vojáků	
Dětské skupiny Ministerstva obrany ČR	40
Dětské skupiny Ministerstva obrany fungují již pár let a je o ně stále větší zájem	
Časlav lidem	44
Desetitisíce návštěvníků vidělo koncert na nebi	
Rukávové znaky	46
Manuál vojenského profesionála	
Začínali střežením hranice	48
Od nasazení našich vojáků v misi KFOR v Kosovu uplynulo dvacet let	

Představujeme náměstkyni ministra obrany pro řízení sekce nakládání s majetkem MO Evu Burešovou

„Majetkářka“ tělem i duší

Eva Burešová patří k lidem, kteří v resortu pracují již mnoho let. Postupně prošla řadou funkcí. Od těch referentských až po ty manažerské. Koncem loňského roku se stala náměstkyní ministra obrany pro řízení sekce nakládání s majetkem MO. Tento významný manažerský post si tedy vysloveně odpracovala. A právě proto jsme ji požádali o následující rozhovor.

Po gymnáziu jste se rozhodla vystudovat právnickou fakultu. Co vás na právu nejvíce lákalo?

Už od základní školy jsem orientována na obory humanitní. Mám ráda, když věci mají svůj řád a právo pro mne řád znamenalo. I po tolika letech mohu říct, že to byla dobrá volba.

Po škole jste působila v místní samosprávě a v komerčním sektoru na Vysočině, odkud pocházíte. Až po čtyřicítce jste odjela do Prahy a nastoupila do státního sektoru na Ministerstvo obrany. Co vás k této výrazné změně vedlo?

Máte pravdu, na Vysočině jsem pracovala v místní samosprávě a v komerčním sektoru, šest let jsem zde ale působila i ve státní správě. Mohla jsem tedy porovnávat. Na mém posledním působišti na Vysočině jsem se zabývala problematikou majetku, jeho majetkoprávním uspořádáním a převody. V té době se připravoval vznik Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových a my „majetkáři“ jsme tím všichni žili. Někteří kolegové se chystali k odchodu. Když potom přišla nabídka z Ministerstva obrany, moc jsem neváhala. Děti už byly dospělé a nabízená práce mne svým obsahem oslovila.

Když se dnes ohlédnete za sebe, tak asi nelitujete. Naplnilo se ale tehdy vaše očekávání?

Opravdu nelituji. Začala jsem nastavováním pravidel majetkoprávních převodů nepotřebného majetku a práce mne bavila. Využila jsem svoje znalosti z oblasti práva a zkušenosti z přechodní praxe. Byla jsem navíc obklopena dobrým kolektivem spolupracovníků. S některými z nich se mám tu čest potkávat pracovním dodnem.

Ministerstvo obrany je vysloveně mužský resort. Jak se ženě pracuje v takovémto prostředí?

Podle mne není možné dělit manažerskou práci na mužskou a ženskou. Mně se tady pracuje dobře, s kolegy vycházím skvěle. Pokud nepochopím úplně přesně například některé složitější technické záležitosti, tak se na ně obrátím a oni mi to vysvětlí. Nehledě na to, že v resortu působím poměrně dlouho, převážně se věnuji oblasti majetku a v těchto záležitostech se dovedu v základech orientovat.

V poslední době se hodně hovoří o genderových záležitostech a genderových otázkách. To ale asi není něco, co byste musela řešit?

Ne, určitě ne. V tomto směru nevnímám na prousto žádný problém.

Řízením sekce nakládání s majetkem jste nejprve byla pověřena, až počátkem letošního roku jste byla definitivně v této náměstkovské funkci potvrzena. Představuje takovýto pozvolnější nástup pro člověka přece jen jistou výhodu?

Jak je z našeho rozhovoru vidět, problematice majetku jsem se nevěnovala jenom po dobu pověření řízením sekce, ale už dlouho před tím. Výhodu tedy nevidím jenom v pozvolnějším nástupu, ale i v tom, že jsem se v majetkové problematice orientovala. V oblasti manažerské práce na takové úrovni je půlrok zkušeností určitě jistou výhodou.

V resortu působíte od roku 2002, tedy sedmnáct let. Za tu dobu ho máte asi řádně zmapovaný. Čerpáte z toho i právě teď v náměstkovské funkci?

Zcela jistě, ale věřte mi, že život dovede vždycky překvapit.

Která z funkcí, jimiž jste v minulosti v resortu prošla, vám nejvíce seděla a dělala jste ji nejraději?

Na tuto otázku se těžko odpovídá. Použila bych případně citát z díla Jana Nerudy: „...a čím jsem byl, byl jsem rád.“ V dobrém vzpomínám na své začátky na ministerstvu a s ohledem na to, že jsem právo chtěla vykonávat

odjakživa, i na své šestileté působení na odboru legislativním. Naplňuje mne i současná práce, která je velmi rozmanitá a znamená pro mne možnost realizace nabytých zkušeností jak odborných, tak manažerských.

O resortu obrany se kdysi říkalo, že je to stát ve státě. Od té doby prošel významnou odtučňovací kúrou, přesto ale asi není právě jednoduché spravovat tak rozsáhlý majetek. S čím vším se musíte v každodenním životě vypořádávat?

Jedná se o velmi širokou problematiku sahající od přípravy koncepčních dokumentů k řešení konkrétních problémů z oblasti majetku, škod a pohledávek i realizace veřejných zakázek. Každý den může přinést nové problémy, nové výzvy. Snažím se poznat reálný stav věcí a vydávám se i do terénu, kde vyměním lodičky za botasky a prozkoumám i pozůstatky bunkru.

S náměstkovskou funkcí je spojena i řada ceremoniálních a společenských akcí. Je to něco, co vás odvádí od těch základních povinností, anebo to pro vás představuje docela příjemnou změnu?

Domnívám se, že ceremoniální i společenské akce jsou nedílnou součástí práce náměstka a tak k nim i přistupuji.

Pod vaši sekci spadá nakládání s nepotřebným majetkem. Co nejrychlejší převádění a zbvování se nepotřebného majetku asi dokáže resortu ušetřit nemalé finanční prostředky za jeho spravování. Jak moc jste v tomto ohledu úspěšní?

Z položené otázky soudím, že máte na mysli nemovitý majetek. Pokud se majetek stane pro Ministerstvo obrany nepotřebným, jeho správa se omezí na jeho ochranu, neinvestuje se do něj. Při převodech nepotřebného majetku má navíc vždy přednost majetek, který představuje pro Ministerstvo obrany finanční zátěž.

Podle mého názoru se nám odprodej nepotřebného majetku daří. Potvrzují to i následující údaje. Od roku 2015 do 2017 evidovalo Ministerstvo obrany nepotřebný nemovitý majetek v celkové hodnotě 6,50 mld. Kč. Přestože je proces nakládání s nemovitým majetkem negativně ovlivněn probíhajícími soudními spory, řešením restitučních nároků a mnohdy i vývojem samotného trhu s nemovitostmi, k lednu 2019 evidovalo Ministerstvo obrany nepotřebný nemovitý majetek v účetní hodnotě cca 4,11 mld. Kč. Došlo tedy ke snížení objemu nepotřebných nemovitostí o cca 2,39 mld. Kč, o více než třetinu veškerých nepotřebných nemovitostí ve správě MO. V tomto trendu budeme pokračovat.

Odpovídáte za ochranu územních zájmů Ministerstva obrany. Co konkrétně si pod tím má laik představit?

Pokud opravdu hodně zjednodušíme vysvětlení pro laiky, ve vztahu k veřejnosti se jedná o činnost, při které jsou nastavovány podmínky výstavby v okolí objektů důležitých pro obranu státu. Žádostí o stanovení takových podmínek vyřídí odbor ochrany územních zájmů v mé podřízenosti cca 67 000 ročně. Méně viditelná část činnosti v této oblasti spočívá ve spolupráci s obcemi, městy a kraji při vytváření jejich územních plánů a spolupráci s Ministerstvem pro místní rozvoj na tvorbě Politiky územního rozvoje ČR.

Jeden z největších vnitřních dluhů resortu je asi na nemovité infrastrukturu. Myslíte si, že se zvyšujícím se rozpočtem se bude blýskat na lepší časy i v této oblasti?

Samozřejmě, že dostatek finančních prostředků pozitivně ovlivní jak možnosti údržby nemovitostí, tak i případnou novou výstavbu. Finance samy o sobě problém ale nevyřeší. Vždy je potřeba vidět i práci lidí.

Je však zároveň nutné zamyslet se nad systémem plánování a vyžadování úprav nemovité infrastruktury, zjednodušit ho, analyzovat a případně i přizpůsobit organizační strukturu novým požadavkům, zjednodušit postupy, zpřehlednit jednotlivé kroky a případně posílit personál, který se nemovitou infrastrukturou zabývá tak, aby zvyšující se finanční zdroje byly smysluplně a efektivně využity. Za rozhodující považuji zlepšit zejména proces přípravy jednotlivých akcí a stabilizovat jak požadavky, tak i jejich zdrojové krytí. Bez této základní podmínky nebudou navrhovaná a přijímaná opatření dostatečně efektivní. To se také odráží v připravené koncepci rozvoje a udržování nemovitostní infrastruktury na roky 2020–2035, která v současné době prochází schvalovacím procesem.

Máte na starosti rovněž vymáhání pohledávek a řešení škod. S tím jsou asi spojeny stovky právních sporů...

Sekce nakládání s majetkem MO je metodikem pro oblast škod a pohledávek, tedy nastavuje zásady správy pohledávek a postupy objasňování škod. Zároveň je její součástí i odbor vymáhání pohledávek, který vede výkony rozhodnutí, na soud se tedy obrací již s rozsudky soudů, platebními rozkazy, rozhodnutími velitelů útvarů. Klasické soudní spory o samotnou náhradu škody nebo uznání podstaty pohledávky řeší legislativní a právní odbor, který Ministerstvo obrany v těchto věcech před soudy zastupuje.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a Radko Janata

A fakta

Eva Burešová se narodila 25. září 1960. Po maturitě na gymnáziu vystudovala Právnickou fakultu na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Brně, odbor právo. O rok později složila rigorózní zkoušku a získala titul JUDr. Jako právnická začala pracovat na Místním národním výboru Škrdlovice a následně na odboru vnitřních věcí na Okresním národním výboru ve Žďáru nad Sázavou. Zde dělala později i zástupkyni vedoucího odboru. V letech 1990–1996 pracovala jako ředitelka Okresní správy sociálního zabezpečení ve Žďáru nad Sázavou. Dalších pět let působila jako ředitelka pro správu a personalistiku, právnická a členka představenstva společnosti SATT a.s., Žďár nad Sázavou. Na rok se ještě vrátila na majetkoprávní oddělení finančního odboru Okresního úřadu ve Žďáru nad Sázavou. V roce 2002 nastoupila na Ministerstvo obrany na odbor pro nakládání s nepotřebným majetkem. Dělala zde vedoucí obchodně právního oddělení. Následovala funkce poradce v Kanceláři náměstka ministra obrany pro obrannou politiku, poradce a šest let na odboru legislativním a právním MO na pozicích zástupce vedoucí legislativního oddělení a ředitelky odboru. Po ročním intermezzu na odboru ochrany lidských práv Inspekce MO se v roce 2013 vrátila na odbor správy majetku. A to na funkci zástupkyně vedoucího oddělení správy majetku, vedoucí oddělení správního a ředitelka odboru správy majetku. Eva Burešová hovoří německy, anglicky a rusky.

A fakta

Čestná stráž AČR jsou jednotky sloužící k zabezpečení protokolárních, slavnostních a pietních akcí na celém území republiky i v zahraničí. Svou přítomností v uniformách ČS dodávají těmto akcím slavnostní vojenský ráz. Pravidelně je ČS možno spatřit při vzdávání pocty v rámci slavnostního ceremoniálu při odletu prezidenta republiky na oficiální zahraniční návštěvy a při jeho návratu nebo při oficiálním uvítání státních představitelů ostatních zemí. Vojenskými poctami doprovází uvítací ceremoniály při příletu dalších osobností státního významu i vojenského života. Za jeden kalendářní rok absolvuje ČS více než 400 protokolárních, slavnostních a pietních aktů, včetně zahraničních.

DrillFest

Po pěti letech se na Staroměstské náměstí v Praze vrátil 12. ročník mezinárodní přehlídky exhibičních vystoupení jednotek čestných stráží – DrillFest 2019. Svě umění předvedli vojáci z České republiky, Maďarska, Polska, Rakouska, Slovenska a Slovinska. Letos poprvé vystoupila i exhibiční jednotka z Ukrajiny.

„Letošní ročník DrillFestu je specifický nejen tím, že se ho účastní nejvíce drill týmů v historii, ale i tím, že jeho čestnými hosty budou i velitelé posádek hlavních měst, kteří se účastní jubilejní 25. konference velitelů posádek hlavních měst v Praze,“ uvedl zástupce velitele posádky Praha podplukovník Ján Kotvas. DrillFest se v tomto roce koná pod záštitou prvního zástupce náčelníka Generálního štábu AČR generálporučíka Jaromíra Zúny a radní hlavního města Prahy Hany Třeštíkové. Program zahájila Vojenská hudba Olomouc proměnným koncertem, který sklídil od všech přihlížejících dlouhý a zaslužený potlesk. Vojenští hudebníci následně vystoupili se svojí show, která je komponovaná řadou mezinárodně známých melodií a v kombinaci s předpisovými a mnohdy tanečnickými krokovými variacemi sklídila velký úspěch na mnoha festivalech vojenských hudeb v zahraničí a nyní i doma.

Nové exhibiční vystoupení

Čestná stráž AČR předvedla nové exhibiční vystoupení, které choreograficky připravil vedoucí praporečnický 2. roty praporu Čestné stráže AČR nadrotmistr Otakar Málek. Tato náročná ukáзка zahrnuje i řadu vtipných situací a gagů, zkrátka vojáci ukazují, že i pochodová sestava může být nejen přesná, ale i vtipná. Tomu všemu samozřejmě dominují vzduchem létající pušky, přesné kroky, ale i propracované choreografie všech vystupujících. V minulých ročnících byla tato vystoupení na Václavském náměstí a dle ohlasů diváků je Staroměstské náměstí více než důstojnou alternativou. Dle hrubého odhadu zhlédlo dvouhodinovou benefiči několik tisíc diváků.

Text a foto: Michal Voska

Čestná jednotka OS SR

Čestná jednotka Ukrajiny

Kolona českých tatrovek

Dolaďování společných postupů

Cvičení Capable Logistician 2019 v polském výcvikovém prostoru Drawsko Pomorskie výrazným způsobem posunulo spolupráci v oblasti logistiky nejen aliančních armád

Vedro bylo k zalknutí. Na obzoru se zvedl pruh zvířeného prachu připomínající dlouhého hada. Ten prakticky znemožňoval cokoli vizuálně identifikovat. Bylo slyšet jen řev naplno pracujících motorů. Konvoj nákladáků nestačil ještě ani pořádně zastavit a okamžitě začala vykládka kontejnerů s logistickými zásobami a palet s municí.

Na obzoru jistilo bezpečnost vykládky několik obrněných transportérů. Ne bezdůvodně. Uplynulo jen pár minut a protivník udeřil na konvoj velkou palebnou silou. Ochrana předsunuté logistické základny byla uvedena do plné bojové pohotovosti. Zatímco obrněnci se snažili zachytit první nápor, velitel konvoje přivolal leteckou podporu. Několik stíhacích letounů zaútočilo na jednotky protivníka. V druhém sledu je začaly podporovat ještě bitevní vrtulníky Mi-24. Útočníci zakolísali a začali se stahovat.

Norský vyprošťovací tank obrací bojové vozidlo pěchoty na pásy.

Pod jednatřiceti prapory

Takovouto podobu měla jedna z epizod logistického cvičení Capable Logician 2019, které v polském výcvikovém prostoru Drawsko Pomorskie připravilo Mnohonárodní centrum pro podporu logistiky (MLCC) sídlící v Praze.

„Cílem cvičení je zvyšování standardizace a interoperability v oblasti logistiky. Má mnohonárodní charakter, je do něho zapojeno třicet jedna zemí. Prověřujeme zde schopnosti logistické podpory. Procvičovali jsme například přijetí vojsk v operaci včetně zajištění jejich přenocování v poli, doplnění paliva, následného přesunu a dalších činností logistické podpory,“ vysvětluje ředitel MLCC a zároveň ředitel cvičení plk. gšt. Daniel Zlatník.

Cvičící logistické skupiny poskytovaly služby a podporu bojovým jednotkám polské divize. Do Capable Logician se celkově zapojilo tři a půl tisíce vojáků, z toho je devět set logistiků. Dvě stě padesát lidí poskytovalo přímé logistické zabezpečení. K dispozici bylo sto patnáct kusů těžké techniky.

„Ke scénáři cvičení jsme přistupovali tak, aby odrazil současné potřeby Aliance, ale zároveň abychom ho mohli spojit s živým a co nejvíce reálným cvičením. Fiktivní stát po určitých etnických problémech požádal o nasazení sil NATO. A právě ty je měly za úkol vyřešit. Zaměřili jsme se na logistickou oblast tohoto nasazení. Měli jste možnost vidět ukázkou, během které jsme přepravili do předsunuté logistické základny určité zásoby. Druhý stupeň logistiky bojujících jednotek se je snažil převzít. Přitom nám šlo o ověření si interoperability mezi jednotlivými národními prostředky.

Tedy o to, zda logistická jednotka jednoho státu je schopna si převzít zásoby dovezené jiným státem. Procvičování tohoto mnohonárodního aspektu je velice důležité. Jedině tak se dá snížit přítomnost logistických prvků a počtů osob v daném prostoru. Jde o to, aby si jednotlivé národní logistiky co nejefektivněji pomáhaly,“ zdůrazňuje jeden z organizátorů cvičení Petr Jedlink.

Logistika pod palbou

Účastníci Capable Logician prakticky denně nacvičovali vytvoření a regulaci konvoje v provozu. Každý měl přesně stanoven, jaký materiál odveze a přiveze. Čas a místa odběru. „Museli jsme ale počítat i s tím, že může dojít k napadení. V tomto případě jsme si vyžádali palebnou podporu, která vedla k zničení nepřítelů tak, aby se zásoby dostaly k tomu, kdo

je potřebuje. Předsunutá logistická základna se sice nenachází v bezprostřední blízkosti vedení bojových dějství. Přesto ale v současné době, kdy máme dostřel dělostřelectva čtyřicet kilometrů a vrtulníky a letectvo protivníka jsou schopny operovat na mnohem větší vzdálenosti, je nebezpečí, že může dojít k ohrožení konvoju. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že v reálné situaci by docházelo k přesunům konvoju především v noci," dodává Petr Jedlink.

Bitevní vrtulníky Mi-24 krouží ve velkých elipsách kolem místa přepadu. Zranění vojáci byli po stabilizaci životně důležitých funkcí naloženi na obrněné sanity. Nyní přilétá MEDEVAC, vojáci s nosítky je překládají na jeho palubu. Zapojení tak vysokého počtu zemí má své praktické důvody. Jednotlivé státy cítí potřebu koordinace mezinárodní logistiky. Capable Logistician je přitom jedním z mála cvičení, na kterém je možné zkoordinovat jednotlivé národní logistiky. V Polsku byla přítomna skupina hodnotitelů, kteří sledovali jednotlivé procesy a vyhodnocovali, zda všechno funguje tak, jak má. „V současné době máme zaznamenáno nějakých čtyřicet pozorování, kterými se budou pracovní skupiny dále zabývat a hledat, kde vznikl případný problém. Může totiž nastat situace, že některý ze cvičících nedodržel přesně procesy, a proto došlo k drobnému pochybení. Zrovna tak ale může platit, že nějaká procedura nefunguje. Právě pracovní skupina to zjistí a navrhne řešení. Navíc stále ještě existují určité národní odlišnosti, na jejichž odstranění zde pracujeme," připomíná Petr Jedlink. „Když jsme začínali v roce 2013 s touto sérií cvičení, neexistoval například v oblasti vody žádný STANAG. Což je vlastně alianční standardizační dohoda, na základě které by se voda mohla používat. Tehdy jsme byli schopni vodu vytěžit a vyzkoušet laboratoře určující její nezávadnost. O dva roky později jsme tuto pitnou vodu byli schopni balit do plastových sáčků a následně distribuovat. V současné době máme vodu již v nádržích plně certifikovanou a jsme schopni ji dopravovat ve velkých objemech ke cvičícím jednotkám. A to jen díky tomu, že se nám mezitím podařilo vytvořit STANAG, který nám standardizuje úroveň vody v celé Alianci.“

Výrazné české zastoupení

To už je místo přepadu definitivně vyčištěno. Přijíždí norský vyprošťovací tank, který dostává převrácené bojové vozidlo zpět na pásy a odtahuje ho. Konvoj definitivně opouští místo přepadu. Tvoří ho mnohonárodní transportní jednotka, jejíž součástí jsou naše tatrovky s vojáky ze 141. zásobovacího praporu z Pardubic. „Strávili jsme zde dva týdny. Do prostoru cvičení jsme se přepravili z České republiky po vlastní ose. Přesun nám trval šestnáct hodin. Byl v podstatě bezproblémový, doprovázela nás Vojenská policie. Až na jeden případ se nám nestalo, že by se někdo

z civilních řidičů snažil začlenit do kolony. Všichni ji respektovali. Jak je vidět, na polském území jsou v tomto směru řidiči informovanější a také ukázněnější," usmívá se velitel českých „autařů“ nadporučík Jaroslav Ungr. „Na našich vozidlech jsou multilyfty, takže jsme převáželi nejen materiál, ale i porouchanou a vyřazenou těžkou vojenskou techniku. Z hlediska logistického zabezpečení zde máme veškerý komfort. Strava, PHM, opravy, všechno tady bez problémů funguje. Je to logické, vždyť se jedná o logistické cvičení. Drobné problémy se vyskytují ve spolupráci mezi jednotlivými ze sedmi národních skupin naší jednotky. Částečně to komplikuje i jistá jazyková bariéra.“

Plánování a rekognoskaci tras přesunu této jednotky má na starosti další český zástupce, majorka Alena Plodíková. V jednotce této drobné šestatřicetileté ženy z Agentury logistiky slouží 43 příslušníků devíti národností. Její součástí je i náš čtyřčlenný dopravní tým. „Kromě rekognoskace a plánování tras se tady podílíme i na doprovodech konvoju. Právě proto, že se jedná o mnohonárodní jednotku, se snažíme klást důraz na to, aby co nejvíce fungovala vzájemná interoperabilita," dodává.

Také polní muniční sklad byl v české režii. Vznikl podle NATO standardů AST 5. Mohl pojímat až 16 tisíc tun munice. Byl rozdělen

A fakta

Mnohonárodní centrum pro koordinaci logistiky (MLCC) je mnohonárodní vojenská organizace se sídlem v České republice, jejímž cílem je vybudovat/posílit mnohonárodní logistické schopnosti, snížit logistické nedostatky a náklady členů i nečlenů MLCC poskytováním společných řešení pro logistickou podporu jednotek.

Působnost MLCC je orientovaná na spolupráci s členskými státy NATO, EU, PfP (Partnership for Peace), MD (Mediterranean Dialogue), ICI (Istanbul Cooperation Initiative), CC (Contact Countries) a mezinárodními organizacemi.

K 1. červenci loňského roku mělo MLCC 16 členů: Rakousko, Bosnu a Hercegovinu, Chorvatsko, Českou republiku, Gruzii, Řecko, Maďarsko, Itálii, Litvu, Černou Horu, Polsko, Srbsko, Slovensko, Španělsko, Velkou Británií a Spojené státy americké.

Mezi jeho úkoly patří výstavba mnohonárodních logistických schopností se zaměřením na koncepty „SMART Defence“ a „Pooling and Sharing“. V rámci toho zejména postavit jádro jedné „Joint Logistics Support“ – Koordinace logistického vzdělávání a výcviku v rámci Aliance, pokračovat v rozšiřování MLCC se zahrnutím zemí Středozemního dialogu (Mediterranean Dialogue – MD), Istanbulské iniciativy spolupráce (Istanbul Cooperation Initiative – ICI) a kontaktních zemí (Contact Countries), dále zlepšení přehledu o logistických požadavcích a schopnostech, podpora generování sil, zvyšování interoperability a dosažitelnosti schopných a nasaditelných logistických sil. MLCC také členskými státy poskytuje pomoc při vytváření dohod k zabezpečení operačního nasazení a podpory pro jejich síly, s integrací příspěvků spojenců a rovněž s integrací příspěvků států PFP.

Nakládání zraněného do vrtulníku Mi-8.

Plk. gšt. Daniel Zlatník

do pěti kójí podle snášenlivosti. Každá kóje může obsahovat až 2 000 kilogramů výbušnin zalaborovaných v munici. Skladovala se zde munice tří národních armád, české, německé a polské. Jednotku mobilního muničního skladu tvořilo šestnáct příslušníků ze šesti zemí. K dispozici měli dva druhy vysokozdvížných vozíků a sedm kontejnerů pro školní munici. V jejím čele stál major Jan Vrobel z Centra zabezpečení munice v Týništi nad Orlicí. „Všichni moji podřízení bez ohledu na národnost jsou odborníci, muničáři, takže skloubit jejich vzájemnou součinnost nebyl příliš velký problém. Problematika skladování a manipulace s municí je nejen v armádách NATO velmi podobná.

Zaměřujeme se na procvičení manipulace s municí, jako je její nakládání a vykládání, skladování, dále výdej pro cvičící jednotky. Dalším naším úkolem bylo otestovat společně s evolučním týmem databázi AMIS, která umožňuje výměnu munice mezi jednotlivými národními zastoupeními,“ vysvětluje major Vrobel. Jeho tým vytvořil i analýzu rizik pro muniční sklad. Na jejím základě pak stanovil bezpečné vzdálenosti k jednotkám, které se nacházely v blízkosti skladu. Podílel se rovněž na vývoji skladištních štítků a dokumentace potřebné pro vydávání munice. Na starosti měl také vizuální prohlídku nespotřebované munice vracející se od jednotek, zajišťoval i její roztřídění.

První cvičení ze série Capable Logician se konalo v roce 2013 na Slovensku. O dva roky později se uskutečnilo v Maďarsku. „V současné době se tedy jedná již o třetí řadu. Na všech zúčastněných zemích je vidět, že logistické schopnosti jsou posouvány a neustále rostou. Ten vývoj je markantní,“ dodal na závěr plk. gšt. Daniel Zlatník. Příští ze série cvičení Capable Logician se bude konat v roce 2023. Největšími favority na místo konání je Rumunsko a Německo.

Text a foto: Vladimír Marek

Čeští vojenští meteorologové působí v Afghánistánu od roku 2004

Bez meteoslужby by se nelétalo

Mezinárodní letiště Hamída Karzáiho v Kábulu. Hlavní a mnohdy i jediná vstupní brána na území Afghánistánu. Míří sem dopravní letouny, transportní letouny se zásobováním, ale je to i rušná křižovatka pro denní vrtulníkovou přepravu na další základny v Afghánistánu. Jakékoliv ohrožení nebo zdržení letového provozu znamená vždy velký problém. Počasí je jedním z nich. Proto jsou přesné předpovědi počasí alfou a omegou letiště. Své specialisty tu má i česká armáda. Nadporučice L. M. působí na meteorologické službě vícenárodnostní meteorologické skupiny jako meteorolog-pozorovatel.

Na vojenském letišti v Kábulu pracuje více-národnostní meteorologická skupina (Leader Combined Meteorological Unit), která je v místní podřízenosti skupiny vzdušných operací, úzce spolupracuje se skupinou řízení letového provozu a se skupinou bezpečnosti letového provozu letiště Kábul. Od roku 2004 tu v pravidelných rotacích působí i čeští vojenská meteorologové.

24 hodin – 7 dní v týdnu

„Náplní tohoto pracoviště je zabezpečit jak civilní, tak vojenskou složku letiště z pohledu meteorologie. Jedná se především o informační, předpovědní a výstražnou službu,“ říká meteorolog-specialista nadporučice L. M., která je součástí osmičlenného mezinárodního týmu čtyř států. „Spolu se mnou jsou tu kolegové z Rumunska, Spojených států a Turecka. Provoz služebny je nepřetržitý, pracuje se tu ve dvou směnách.“

Aktuální stav a vývoj počasí se tu sleduje nepřetržitě, tedy 24 hodin, sedm dní v týdnu. Předpovědi se tu tvoří na následujících 24 hodin, které se každých 6 hodin aktualizují.

„Jsou tu vždy dva specialisté, jednak meteorolog-pozorovatel a pak meteorolog-synoptik. Jejich funkce jsou trochu rozdílné,“ vysvětluje česká meteoroložka se specializací pozorovatele. „Ten sleduje počasí a vydává každou

hodinu zprávu o jeho aktuálním stavu, tedy směru a rychlosti větru, dohlednosti, oblačnosti nebo teplotě a tlaku. Pokud se počasí začne měnit, vydá speciální zprávu. Oproti tomu meteorolog-synoptik tvoří primárně předpovědi počasí.“

Letouny ohrožuje bouřka

Důležitou součástí práce meteorologické skupiny na kábulském letišti je výstražná služba. „Pokud se vyskytují meteorologické jevy jako například bouřka, hodně nízká spodní základna oblačnosti nebo nízká dohlednost, tak musíme povinně vydávat výstrahy a informovat o tom neprodleně řízení letového provozu letiště a jednotlivé příslušníky, kteří letovou bezpečnost zajišťují,“ pokračuje nadporučice L. M. „Ta je v případě letiště nejdůležitější, proto naše varování před neletovým počasím slouží ke zrušení letů z důvodu prevence možných leteckých nehod.“

Podotkla, že Afgánistán je velmi členitý a různorodý. S vysokými horami souvisí i náhlé změny počasí.

Data z třicetikilometrové výšky

„Informace o počasí získáváme i vypouštěním aerologické sondy, která je upevněna na meteorologickém balónu, naplněném heliem,“ vysvětluje česká meteoroložka. „Měření se

provádí dvakrát denně, sonda stoupá rychlostí 330 metrů za minutu a dostane se až do třicetikilometrové výšky. Z této sondy získáme informace o teplotě, vlhkosti, tlaku a o rychlosti a směru větru. Data pak využíváme pro výpočet numerických modelů, které slouží k vytváření předpovědi počasí.“

O vypuštění balónu se musí vždy žádat řízení letového provozu, které dává povolení k vypuštění sondy. „Je to proto, aby nedošlo k případné kolizi s letounem a nebyla ohrožena bezpečnost letového provozu,“ konstatuje nadporučice L. M.

Česká meteoroložka také využívá spolupráci s Vojenským geografickým a hydrometeorologickým úřadem v Praze Ruzyni a zároveň komunikuje i s Českým hydrometeorologickým

Meteorologický balón se musí naplnit heliem.

ústavem, který jí poskytuje numerické podklady Aladin.

„Dokážeme nejen vydávat předpovědi pro následující čtyři dny, ale umíme dohledat

i zpětně, jaké například bylo počasí v konkrétní hodinu a den, a to až do roku 2004, kdy tu Češi začali působit,“ dodává příslušnice české armády.

Jaro je složitější než podzim

Předpovídat počasí v Afghánistánu je pro naše meteorology na kábulském letišti o něco složitější, protože nemají takové technické zázemí jako v České republice. Právě sondy do atmosféry se v Afghánistánu vysílají pouze v Kábulu.

„Pro mě osobně je služba náročná v tom, že tu pracujeme v jiných podmínkách. Je tu subtropické pásmo a Afghánistán je specifický v tom, že je tu mnohem nižší vlhkost, geograficky je prostředí dost složité a území je nedostatečně pokryto staniční meteorologickou sítí. Z pozemních stanic proto nemáme dostatek dat. U nás jsme zvyklí na radary a informace se scházejí z několika míst. To tady v Afghánistánu ale není možné. Proto předpovědi nejsou tak přesné jako v domácích podmínkách,“ zdůrazňuje nadporučice L. M. „Pocasí v Afghánistánu je oproti českému rozdílné. Jaro přináší časté bouřky, léta jsou hodně suchá a horká. Vyskytuje se tu takzvaný stovacetidenní vítr, který způsobuje v odpoledních a večerních hodinách snížení dohlednosti, ať už pískem nebo prachem. Naproti tomu podzim je víceméně stabilní, a tudíž počasí je i lépe předpověditelné.“

Česká meteorologická služba Armády České republiky je zapojena do afghánské mise od roku 2004. Do Afghánistánu posílá dva své zástupce. Jeden slouží v Kábulu, druhý na společném operačním centru na základně Bagrám.

„Zkušenost je to pro mě určitě velká,“ říká závěrem o svém působení v rámci mezinárodního meteorologického týmu nadporučice L. M. „Nejen z profesního hlediska mé specializace a ověření si jazykových znalostí, ale super je pro mě i to, že mohu bez problémů fungovat a pracovat v rámci mezinárodního týmu Aliance.“

Text a foto: Jana Deckerová

Jako meteorolog-pozorovatel působí nyní na mezinárodním letišti Hamída Karzáiho v Kábulu nadporučice L. M.

Informace o počasí se získávají vypouštěním aerologické sondy, která je upevněna na meteorologickém balónu.

Domino

Šestměsíční působení příslušníků 18. úkolového uskupení AČR Resolute Support pod velením pplk. Františka Vilíma na základně HKIA je na konci. V neděli 2. června přiletěli příslušníci 19. úkolového uskupení AČR Resolute Support, kteří od „osmnáctky“ převzali štafetový kolík. Nejdříve se museli seznámit nejen se zkušenostmi a úkoly předcházející skupiny, ale také s prostory dalších základen na území Afghánistánu, kde v současné době působí čeští vojáci.

Ministr obrany Lubomír Metnar a náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Aleš Opaata vystoupili na tradičním Žofínském fóru. Setkání neslo název Modernizace armády – aktuální úkol dneška, diskutovalo se ale i o dalších tématech, například o podpoře českého průmyslu.

Letos uplynulo už 77 let od 10. června 1942, kdy nacisté vyhladili obec Lidice. Právě při příležitosti výročí této tragické události se uskutečnila v areálu Památníku Lidice pietní vzpomínka. Akce se zúčastnili obyvatelé Lidic, pozůstalí, předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Radek Vondráček, ministři Tomáš Petříček, Marie Benešová, Vladimír Kremlík, Antonín Staněk a další významní hosté. Za resort obrany byli přítomni náměstek pro řízení sekce obranné politiky a strategie Jakub Landovský a zástupce náčelníka Generálního štábu-inspektor AČR generálmajor Milan Schulc.

Ve Slavnostní síni Národního památníku na Vítězkách se uskutečnil slavnostní nástup u příležitosti předání funkce vrchního praporčíka české armády. Dosavadního vrchního praporčíka, štábního praporčíka Petra Seiferta, po osmi letech působení ve funkci střídá dvaatřicetiletý nadpraporčík Peter Smik z 601. skupiny Speciálních sil Armády ČR. Do funkce nastoupí 1. července 2019.

Již téměř rok spolu bok po boku působí čeští a němečtí specialisté na radiační, chemickou a biologickou problematiku (CBRN) ve výcvikovém komplexu Al-Taji v blízkosti letiště a jen na dosah od Bagdádu. Hlavním úkolem společného týmu je výcvik a poradenství místních specialistů na irácké CBRN škole. Tým je složen z českých chemiků z liberecké posádky a chemiky převážně z posádky Bruchsal.

Mezinárodní cvičení prověřilo posádky vrtulníků i pozemní personál

Dark Blade

Úkolem cvičení, které se uskutečnilo v průběhu května, byla spolupráce vrtulníkových jednotek, a to jak při přípravě k letu, tak samotném provedení. Jednotlivé národy se účastnily specifického výcviku dle zadaného scénáře. Jednalo se například o transportní lety s nákladem v podvěsu, slaňování, jeřábování, nácviky únikových manévrů vrtulníku proti útočícímu stíhači, lety s brýlemi pro noční vidění NVG (Night Vision Goggles) nebo vzdušná ochrana konvoje.

„S pořádáním cvičení takového rozsahu máme zkušenosti z předešlých let, kdy naše základna hostila obdobné mezinárodní cvičení,“ vysvětlil zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva a zároveň řídící cvičení Dark Blade 2019 plukovník Miroslav Svoboda. „Navíc základna letos v květnu vyslala skupinu pozorovatelů na cvičení Hot Blade 2018 v Portugalsku, kde naši odborníci získali zkušenosti se specifiky plánování a provedení cvičení,“ dodal plukovník Svoboda. Pro něj, jakožto pro celou základnu a pro piloty šlo o velmi náročné cvičení, kdy je třeba sladit nejen rozličnou techniku, způsoby komunikace, ale i koordinovat pozemní síly. K tomu všemu je zde samozřejmostí komunikace v anglickém jazyce, což ale na cvičení nedělá problém nikomu. Letecký provoz by se bez angličtiny neobešel, totéž platí o leteckých návodech. Pro pozorovatele a diváky v rámci Spotters Day šlo o doslovný svátek, když kromě našich důvěrně známých strojů Mi-171Š a Mi-24 bylo možné vidět kupříkladu CH-53 Super Stallion, který v rámci cvičení využila i 601. skss k vyhledání a eliminaci nepřítele.

Záštitu převzala EDA

Záštitu nad cvičením Dark Blade 2019 převzala Evropská obranná agentura (EDA – European Defence Agency), která svým členským státům poskytuje podporu pomocí projektů spolupráce v oblasti evropské obrany. Jedním z takových partnerských projektů je HEP (Helicopter Exercise Programme), v jehož rámci bude výcvik vrtulníkového letectva organizován. „Je to první cvičení Evropské unie pořádané v České republice a věřím, že bude provedeno kvalitně dle společných standardních operačních postupů EDA, stejně jako předešlých dvanáct ročníků,“ řekl podplukovník Zoltan Szili, zástupce Evropské obranné agentury.

Již při plánovací konferenci svoji účast potvrdilo Německo, Slovinsko, Belgie, Maďarsko a Itálie. Nizozemí, Slovensko a Rakousko vyslalo pouze své pozorovatelské týmy. Hlavním operačním prostorem cvičení se stalo letiště Náměšť a jeho přilehlé prostory, ale i další prostory jako letiště Prostějov, Pardubice a Bechyně nebo vojenské újezdy Libavá, Boletice a Dědice. Vše se samozřejmě muselo

přizpůsobovat danému dni a počasí, které pro cvičení nebylo zrovna ideální.

Dělostřelci na cvičení

Dělostřelci se cvičení Dark Blade 2019 účastnili se dvěma družstvy dělostřeleckého průzkumu, prvkem koordinace palebné podpory a palebnou baterií 152 mm ShKH vz. 77 DANA. Uskutečnily se nácviky zaměřené na plnění palebných úkolů s integrovaným navedením vrtulníků na cíl a plnění úkolů vzdušného dělostřeleckého průzkumu. „Plnili jsme například palebné úkoly potlačení protivzdušného obranného prostředku. Dělostřeleckou palbou jsme rušili prostředek protivzdušné obrany nepřítele, zatímco bitevní vrtulníky prováděly bezpečně zteč na daný cíl. Jednalo se o jeden z nejnáročnějších typů palebného úkolu, protože v jednom okamžiku byly ve vzduchu jak dělostřelecké střely, tak vlastní vrtulníky. Dokonalé zvládnutí dekonflikce země-vzduch je proto zásadní. Jakákoliv chyba v postupech nebo metodice je nepřijatelná,“ vysvětlil velitel čtyř dělostřeleckého průzkumu por. Jan Makrlík. Velkým přínosem je také

aktivní účast zahraničních armád. Specialisti JFO (Joint Fires Observer) 131. dělostřeleckého oddílu plnili úkoly navedení vzdušné podpory ve spolupráci s belgickými JTAC (Joint Terminal Attack Controller). Mezinárodní spolupráce je při výcviku specialistů JFO standardem. Naši vojáci prošli výcvikem, který je mezinárodně certifikován a to je připravilo na úkoly navedení letectva ve spolupráci s leteckými návodčími zahraničních armád. To klade vysoké požadavky na znalost anglického jazyka, která je pro jejich práci zcela nezbytná. Oproti tomu další část cvičení byla zcela jiná a těžko až uvěřit, že jde v rámci mezinárodního cvičení skloubit neopren, vodní hladinu a prostředí mezinárodních jednotek.

Na cvičení v neoprenu

Pohled na vojáky v černých neoprenových oblecích vyskakující z vrtulníku letícího dva až tři metry nad vodní hladinou nebyl ničím výjimečným. Konkrétně se jednalo o vysazení potápěčů na vodní hladinu z nízkého průletu, který je jedním ze základních způsobů zasažení potápěčů. Jedná se o schopnost potápěčských jednotek přiblížit se co nejefektivněji za pomoci leteckých prostředků do místa plnění úkolu. Po výsadku následovaly činnosti, které souvisely s tematikou výcviku. Šlo například o nácvik vodní záchranu, průzkum vodní lokality, přepravu materiálu pod vodní hladinou, infiltrační akci nebo provádění trhačích prací pod vodou. Druhou výcvikovou aktivitou pak byly seskoky specialistů záchrané výsadkové služby na padácích OVP-80.08 do vody z výšky 400 metrů. Tento typ seskoku

může výsadkář absolvovat až jako dvacátý v pořadí, a to z důvodu náročnosti a nutnosti předchozích zkušeností. Seskok do vody je také jedním z povinných úkolů, který musí výsadkář jednou za rok splnit pro udržení si odborné kvalifikace. Během seskoku má výsadkář oblečený neopren a je vybaven záchrannou plovací vestou. Neoprenový oblek je nezbytností, bez které se specialisté, jak potápěči, tak výsadkáři, v tomto případě neobejdou. Chrání tělo nejen před zraněním, ale převážně před chladnou vodou, jejíž teplota při výcviku dosahovala třinácti stupňů Celsia.

Dle vojenských předpisů je neopren povinný pro veškerou činnost ve vodě s teplotou pod 17 stupňů Celsia. Při těchto seskocích je také nutné zabezpečit zdravotní asistenci a člun jako odsuvový prostředek.

Fast Rope

Vzhledem k prostředí mezinárodního cvičení, rozličné technice byla procvičována kromě zmíněných seskoků v neoprenu i technika sláňování za užití tzv. Fast Rope. Tato technika vysazení zásahových skupin na Fast Rope z vrtulníku rozšiřuje taktické schopnosti nasazení při

Vrtulník Mi-24/35

A fakta

Cvičení Dark Blade se zúčastnilo 9 zemí – Česká republika, Rakousko, Itálie, Nizozemsko, Belgie, Polsko, Německo, Slovinsko a Maďarsko. Náměšťská základna zapojila do cvičení po čtyřech strojích Mi-171Š a Mi-24/35. Ze zahraničních armád bylo možné spatřit vrtulníky CH-53 Super Stallion, NH-90, A-109 a řadu dalších.

zásahu nebo při řešení mimořádných událostí v mnohdy i velice těžkém terénu. Využití vrtulníku celkově zvyšuje efektivnost a bezpečnost zásahových týmů při jejich přesném a rychlém zasazení na místo zásahu. Fast Rope je lano vyrobené ze speciálního vlákna, které zajišťuje vysoký komfort při slaňování bez použití slaňovacích pomůcek, a má vysokou odolnost proti prodření a prasknutí. Slanění bez jistění pouze v rukavicích vyžaduje extrémní ochranu rukou. Rukavice jsou tak schopny odolat vysokým teplotám až do 400 stupňů Celsia, jejich materiál je velmi odolný proti oděru a nabízí vysokou pevnost, nechybí samozřejmě

výztuha za účelem ochrany kloubů. Možnost specifického výcviku slanění typu Fast Rope využili také příslušníci jednotky předsunutých leteckých návodčích, tentokrát ve spolupráci s belgickou osádkou vrtulníku NH-90. V České republice je během společných operací předurčena k zabezpečení bojové činnosti a přepravy pozemních vojsk a jednotek speciálních sil 222. vrtulníková letka 22. základny vrtulníkového letectva, která je vyzbrojena vrtulníky Mi-171ŠM. Let s Fast Rope patří k náročnějším druhům létání, a vyžaduje tak kvalitně vyvíjenou posádku, na kterou jsou kladeny ty nejvyšší nároky. Bez dokonalé souhry všech

členů posádky, od řídicího pilota a kopilota, přes palubního technika, až po střelce, je provedení zasazení metodou Fast Rope nemožné. Předletová příprava zahrnuje vedle výkonových výpočtů a taktického zámyslu i důkladné vyhodnocování meteorologické situace, což může být limitní pro plnění daného úkolu.

*Text: Tiskové oddělení cvičení, Michal Voska,
foto: Michal Voska*

Vrtulník Mi-171Š

Domino

Vrtulníkáři z Náměště pokračují v tradici běhu pro válečné veterány. Téměř sedm set kilometrů napříč Českou republikou zdolali za šedesát hodin vojáci 22. základny vrtulníkového letectva z Náměště nad Oslavou. Akcí podpořili válečné veterány jak minulých, tak současných konfliktů.

Ministři obrany V4 jednali v Piešťanech. Šlo o poslední setkání pod hlavičkou slovenského předsednictví, od července přebírá štafetu na rok Česká republika. „Chci poděkovat ministru Peteru Gajdošovi za úspěšné slovenské předsednictví. V oblasti obrany máme společné zájmy a jsme slyšet. Vlajkovou lodí naší spolupráce je bojové uskupení EU Battle Group V4 s pohotovostí ve druhé polovině 2019, které úspěšně prošlo certifikací,“ uvedl ministr Lubomír Metnar s tím, že do něj Armáda ČR přispívá 600 vojáky.

V malé galerii Tudy k badatelně Vojenského ústředního archivu v Praze 6, ul. Pilotů 217, byla 14. června 2019 otevřena za přítomnosti poradkyně NGŠ AČR brigádní generálky Lenky Šmerdové a dalších významných hostů výstava obrazů s náměty Prahy malířky střední generace, Petry Skluzáčkové. Kromě řady pohledů na Prahu zahrnuje výstava také malou ukázkou z jejího cyklu Krasobruslaři. Výstavu obrazů v galerii Vojenského ústředního archivu je možné zdarma navštívit od pondělí do pátku v čase od 8:00 do 18:00 hod. až do konce měsíce září.

Ve vojenském kostele svatého Jana Nepomuckého v Praze se uskutečnila vzpomínková bohoslužba. Kaplan Vojenské policie, major David Tomčík, při modlitbách připomněl památku velitele Velitelství ochranné služby plukovníka Šverdíka, který byl nejen kolegou, ale i kamarádem.

Ředitel Krajského vojenského velitelství Karlovy Vary plukovník gšt. Jaroslav Kořínek společně s velitelem Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství kapitánem Pavlem Procházkou předal do rukou předsedkyně výboru Vojenského fondu solidarity brigádní generálky Lenky Šmerdové symbolický šek ve výši 13 333 Kč.

Desátým velitelem 4. brigády je plukovník Josef Trojánek, jehož vojenská kariéra se začala psát spolu s brigádou před pětadvaceti lety

Historie brigády se zapsala i do mého života

„Tam, kde jiní nestačí“ – to je heslo 4. brigády, které se vine pětadvacitiletou historií tohoto útvaru Armády České republiky. Heslo, za nímž se skrývá nejen tvrdá práce, litry potu, ale bohužel i prolitá krev těch, kteří při službě vlasti obětovali to nejcennější, svůj život. Historie 4. brigády rychlého nasazení se začala psát 1. července 1994. Od té doby působilo v jejím čele devět velitelů. Všichni do jednoho se shodují v tom, že velet této jednotce pro ně byla čest. Jak vzpomíná na dobu, kdy jednotka vznikala, co tehdy pro vojáky znamenalo být její součástí, s jakou výstrojí a výzbrojí začínala, jak těžké bylo vydobýt si dnešní postavení v naší armádě i mezi spojenci, ale i na to, jak si stojí dnes, jsme se zeptali současného – desátého – velitele 4. brigády rychlého nasazení plukovníka gšt. Josefa Trojánka, který velí brigádě od letošního roku.

Pane plukovníku, vy jste u 4. brigády rychlého nasazení od úplného začátku. Svou vojenskou kariéru jste odstartoval v roce 1994 jako velitel 2. mechanizované čety 42. mechanizovaného praporu v Táboře. Vzpomenete si ještě na své začátky a je něco, co vám z těchto začátků utkvělo v paměti?

Pro moji další vojenskou kariéru bylo rozhodující, když jsem po absolvování Vysoké vojenské školy pozemního vojska ve Vyškově v roce 1993 využil nabídky stát se součástí tzv. organizačního jádra k vytvoření 4. brigády rychlého nasazení. Tenkrát jsem ve svých třidvaceti letech netušil, jak bude jednotka fungovat a jaký bude její další vývoj. Jasně jsem měl ale v jedné věci – že v naší armádě vzniká něco nového, neznámého a svým způsobem atypického. A lákalo mě být u něčeho, co vzniká a co se buduje na zcela nových základech. Už jen ten název – „rychlé nasazení“ – byl pro mne jako mladého důstojníka do jisté míry výzvou a pro čerstvého absolventa s odborností na mechanizované vojsko jsem to považoval i za atraktivní start své vojenské kariéry. Organizační jádro prošlo systémem kurzů od jazykových, zaměřených na angličtinu, základním výsadkovým kurzem i kurzem sebeobrany. Teprve po absolvování všech kurzů jsme byli v roce 1994 převedeni k útvarům, pro které jsme byli předurčení.

To, co mi z té doby utkvělo v paměti, a to říkám bez jakéhokoliv patosu, bylo nasazení lidí, když brigáda vznikala. Od vojáků základní služby, přes rotmistry, praporčíky i důstojníky. Myslím si, že právě v té době se formovali ti „srdcaři“, na kterých pak brigáda v budoucích letech stavěla. Vznik 4. brigády rychlého nasazení byl určitě zlomový okamžik v naší armádě a já jsem rád, že jsem mohl být u toho. Když se retrospektivně ohlédnu, pro mě a pro moji vojenskou kariéru to bylo to nejlepší rozhodnutí.

Během pětadvaceti let působili u „brnky“ velitelé zvučných jmen. Každý z nich posunul pomyslnou laťku vždy o něco výš. Vy jste je jako velitele poznal všechny. Jak jste je z vašeho pohledu tehdy vnímal a byli někteří z nich pro vás osobně důležití?

Všechny velitele brigády jsem znal. Ale samozřejmě, pokud jsem působil jako velitel čety nebo roty, tak je otázkou, jak tohoto velitele vnímáte. Pokud jste na základní velitelské pozici, tak velitel brigády je pro vás symbol, který reprezentuje jednotku. Potkáte se s ním čtyřikrát do roka v rámci kontroly výcviku. Pokud ale postupujete ve vojenské hierarchii a v systému velení a řízení, tak postupujete k vyšším postům a mění se i charakter spolupráce s velitelem brigády. Čím výše postupujete, tím se spolupráce stává užší a intenzivnější. Pro mě bylo klíčové, že jsem byl ustanoven velitelem 42. mechanizovaného praporu. V té době byl velitelem dnešní ZNGŠ NŠ GŠ generálmajor Miroslav Hlaváč. To je osobnost, která se do mé paměti zapsala nesmazatelným písmem. Byl jsem jedním ze čtyř velitelů praporů,

takže spolupráce s ním byla velmi úzká a intenzivní. Následně si mě vybral i jako náčelníka štábu. A pak to byl určitě i můj předchůdce, dnešní brigádní generál Roman Náhončík, za kterého jsem působil v Žatci jako zástupce velitele brigády.

Ale do dějinné historie naší brigády se zapsal každý z velitelů. A každý z nich posunul její renomé vždy o laťku výš. Ale pro mne osobně měli obrovský význam ti poslední dva. Měl jsem možnost blíže poznat způsob jejich práce a to štěstí, že jsem mohl být součástí jejich fungujícího týmu. Tyto zkušenosti byly velmi cenné a pro mou současnou funkci nedocenitelné.

Pomohla vám ta zkušenost, že jste si u brigády prošel mnoha pozicemi na nižších úrovních? Že jste si tu svou současnou – velitele brigády – tzv. vyšlapal ze zdola?

Já jsem neskromně pyšný na to, že jsem u brigády začínal jako zástupce velitele čety a skončil jako velitel brigády u jednotky typu, jakým 4. brigáda rychlého nasazení je. Jestli

mám v současné době nějaký benefit, tak já mohu opravdu s čistým svědomím nařídit spoustu věcí, protože vím, že jsou proveditelné a jakým způsobem jsou proveditelné. Mám v rukou silnější argumenty pro případnou diskusi. Ale na druhou stranu neodmítám jiný názor. Hnacím motorem ale pro mě je hledat cestu jak to udělat, a ne hledat důvody, proč danou věc nelze provést. Pokud by mi někdo ve funkci velitele roty vysvětloval, proč nelze daný úkol splnit, tak jsem mu schopný s desetiletou praxí v této funkci doložit, že to jde. Pro tyto případné diskuse je moje dosavadní působení velkou výhodou.

Jak je pro vás jako pro velitele důležitý tým spolupracovníků a máte tzv. muže „B“, tedy někoho, kdo si vám dovoří říct, v rámci vašich rozhodnutí, třeba i nepříjemné věci?

Jestli je velitel dobrý nebo špatný se odvíjí od toho, jaké má podřízené. Jak je nastaven spolupráce s těmi lidmi. Pokud by velitel neměl kolem sebe lidi, na které se může spolehnout, tak by pravděpodobně nedosáhl

ničeho. Alfou a omegou je postavit si kvalitní tým lidí, s nimiž bude spolupracovat. A to je i moje cesta. A jestli mám tzv. muže „B“, který mi dává zpětnou vazbu? Ubezpečím vás, že nemám jednoho, ale mám jich celý zástup. Právě tím, že jsem u brigády pětadvacet let a začínal jsem od mladého nezkušeného poručíka, tak lidé, kteří se mnou začínali na praporečnických hodnostech, mnohdy u brigády dosud slouží. A tím, že jsem se stal velitelem brigády, neznamená, že by pro mě přestali existovat. Jsou to stále kolegové a v mnoha případech i kamarádi. Mohu vás tedy opravdu ubezpečit, že pokud udělám jakoukoliv chybu, tak jsem na to v rekordně krátkém čase upozorněn. Ale je tu i otázka souvislosti. Oni nemají ten širší pohled na danou věc nebo problematiku, takže je to pak otázka diskuse. A věřte, že je to pro mě od nich cenná zpětná vazba a já si toho moc vážím.

Modernizace výstroje a výzbroje jdou spolu s technologiemi neustále dopředu. Když srovnáte tehdejší 4. brigádu rychlého nasazení s tou dnešní – kam se podle vás po pětadvaceti letech posunula?

Ten posun je nesrovnatelný. Jen když si vezmu posledních deset let, situace se neskutečným způsobem změnila k lepšímu. Brigáda byla přezbrojena na nová kolová vozidla všech modifikací, byla kompletně přezbrojena ručními zbraněmi, posunula se velkým směrem v systémech velení a řízení. Většina brigády je nyní vybavena i novými prostředky balistické ochrany. Právě teď, když jsme připravovali mnoho materiálů a podkladů k 25. výročí brigády, jsem se přistihl, s jakou nostalgií si prohlížím staré fotografie a nahrávky. Zpětně jsem si zase uvědomil to extrémní nasazení těch lidí, jejichž nadšení mnohdy kompenzovalo nedostatek znalostí, zkušeností a dovedností. Jsem velmi rád, že to nadšení v lidech zůstalo, ale úroveň profesionality se enormně posunula kupředu, pro mě až neuvěřitelným způsobem. Tím, že má brigáda novější prostředky, nutíme vojáky, aby je používali. S postupným zaváděním těchto prostředků a nových technologií se proto profesionálně posouvají i samotní vojáci.

Určitě lze provést srovnání na základě empirických dat, ale můj subjektivní pocit je, že je to nesrovnatelné. Vývoj jde velmi rychle kupředu, a proto věřím, že půjde stále dopředu i tato jednotka.

Vy sám jste prošel několika zahraničními misemi – od Bosny a Hercegoviny, přes Kosovo až po tři nasazení v Afghánistánu. Jaké zkušenosti z těchto nasazení jste si osobně odnesl a jak pro vás byly tyto zkušenosti cenné jako pro dnešního velitele této prestižní jednotky? Jak vůbec vnímají brigádu alianční partneři?

Každý voják se v rámci svého výcviku připravuje na boj. Na ten by se měl připravovat v podmínkách blízkých bojovému nasazení a bojové činnosti. Proto jsou zahraniční operace pro každého vojáka vyvrcholením výcviku. Postupně se měnily jednotlivé destinace nasazení, v současné době je Afghánistán tím nejpravděpodobnějším místem nejbližší bojové činnosti. Osobně si myslím, že přínosem zahraničních operací je to, že si na nich člověk někdy až s bolestivou zkušeností uvědomí, že toto není hra. Je to skutečnost, že vojáci, kteří plní operační úkol, teprve až tam zjistí, že jsou blízko zranění nebo bohužel i smrti. Úlohou velitele pak je, aby se z jednotky stal jeden kompaktní tým. A jeho jediným cílem bude minimalizovat riziko zranění nebo ztráty na životech příslušníků jednotky. To je ta největší deviza zahraničních operací – postavit vojáky do reality a v těchto podmínkách působit. To byla i moje největší zkušenost, kterou jsem si ze všech misí odnesl.

Aby zahraniční operace byla úspěšná, musí být úspěšná příprava. V této souvislosti hesla – „těžko na cvičišti, lehké na bojišti“ a „pot šetří krev“ – nejsou plácnutím do vody. A aby byla úspěšná příprava, tak jedním z klíčových faktorů je výběr velitele a kvalitního personálu, který projde systémem přípravy. My jako velitelé se díváme na zahraniční operace jako na vyvrcholení služby. Je to obvykle šest měsíců na uzavřených základnách, někdy i menšího rozsahu. Ti lidé se tam musí spolehnout jeden na druhého, musíte být součástí týmu, protože sám nejste nic. Ty zkušenosti, které tam za půl roku vojáci získají, vydají za rok či dva intenzivního výcviku doma v České republice. A pokud se vrátí jednotka zpět jako kompaktní celek, kdy se mohou jeden na druhého sto procentně spolehnout, tak už to nejsou jen kolegové, ale v mnoha případech doživotní kamarádi. I tohle považuji za ohromnou devizu, kterou ten kolektiv působením v extrémních podmínkách získává. Směrem k Alianci si naše jednotka vybudovala skvělé renomé. Je to jako ve vztahu dvou lidí. Na začátku je trochu nedůvěry a počáteční rozpaky. Ale vše je postaveno na té profesionální úrovni. Takže, pokud prokážete, že

jednotka je schopna dané úkoly splnit na stejné, ne-li lepší úrovni, tak vás alianční partneři začnou brát jako skutečného partnera a ne jako přítěž. A na této úrovni jsme nejednou prokázali kvalitu naší jednotky a osobně si myslím, že se nemáme za co stydět.

Od roku 2019 stojíte v čele brigády. Jaké nejbližší úkoly stojí výhledově před 4. brigádou rychlého nasazení?

Pro brigádu bude nejdůležitější změna organizační struktury. Nyní probíhá přípravné období, které by mělo vyvrcholit v příštím roce vytvořením výsadkového pluku na bázi 43. výsadkového praporu. Ale všechny naše prapory – mechanizované, lehký motorizovaný i jednotky Velitelství – budou procházet procesem restrukturalizace a změny organizační struktury. To je asi ten nejdůležitější a zároveň nejbližší úkol.

V druhém pořadí jsou to zahraniční operace a příprava do pohotovostních sil NATO a EU. Na ty se připravujeme a participujeme v nich dlouhodobě a kontinuálně. A jako třetí, neméně důležitý úkol, považuji běžný systém přípravy, zejména výcviku, kdy 4. brigáda rychlého nasazení intenzivně spolupracuje s 37. obrněnou brigádou 10. obrněné divize německého Bundeswehru. Tady nás čeká celá série společných cvičení.

A samozřejmě kromě těchto tří prioritních úkolů běží normální rutinní výcvik v jednotlivých posádkách a v rámci vojenských újezdů.

Co pro vás osobně znamená červený baret?

Nikdy jsem se netajil tím, že jsem patriot. Strávil jsem u brigády celý svůj prozatímní profesní život a doufám, že ještě nějakou dobu strávím. Pro mě je to prostě „všechno“ – je to uspokojení práce, kterou dělám, v neposlední řadě je to i hrdost, že k této jednotce patřím. A je to i radost z toho, že mohu spolupracovat s lidmi, se kterými jsem se za celou dosavadní kariéru seznámil a vážím si jich. Nemohu říct, že je to jedna věc – pro mě je zkrátka červený baret a 4. brigáda rychlého nasazení všechno.

Mise eFP v Litvě a Lotyšsku ve znamení interoperability

Pobaltí

Alianční předsunutá přítomnost eFP je jedním z hlavních výstupů Varšavského summitu NATO z července 2016. Spočívá ve vytvoření čtyř bojových uskupení v síle posíleného praporu umístěných v Polsku pod vedením USA, v Litvě pod vedením Německa, v Lotyšsku pod vedením Kanady a v Estonsku pod vedením Velké Británie. Konkrétní vojenský příspěvek členských států je potvrzením národního závazku vyplývajícího z principu kolektivní obrany NATO. Podívejme se na naše nasazení v Litvě a Lotyšsku a na dennodenní činnost našich jednotek.

Na území Lotyšska působí od ledna 2019 druhé úkolové uskupení. Jeho jádro tvoří minometná četa 71. mechanizovaného praporu z Hranic v počtu do 55 osob. Druhé úkolové uskupení navázalo na činnost prvního úkolového uskupení, jež v Pobaltí působilo od června 2018. Čeští vojáci posílili sestavu bojového uskupení, jež působí v Lotyšsku pod vedením Kanady. Soustředěno je na lotyšské vojenské základně ve výcvikovém prostoru Adazi, vzdáleného cca 45 km severovýchodně od hlavního města Rigy. Na území Litvy působí od ledna 2019 druhé rotní úkolové uskupení. Je postavené na bázi mechanizované roty ze žateckého 41. mechanizovaného praporu v celkovém počtu do 230 osob. Druhé rotní úkolové uskupení navázalo na činnost prvního rotního úkolového uskupení, jež v Pobaltí působilo od července 2018. Čeští vojáci působí v Litvě společně se zástupci dalších sedmi států pod vedením Německa. Základ české jednotky tvoří mechanizovaná rota s obrněnými vozidly Pandur posílená ženijní četou, logistickou jednotkou a zdravotnickým prvkem. Hlavní základna bojového uskupení se nachází ve výcvikovém prostoru litevské armády Rukla, vzdáleného cca 70 km severozápadně od Vilniusu. Pro obě místa a všechny prostory panuje jedno společné. Skvělá spolupráce a výtečné zázemí. Na rozdíl od misí v Mali či v Afghánistánu mají vojáci kvalitní zděné ubytování, solidní možnost kulturního vyžití, či například v rámci sportovních aktivit i návštěvu bazénů a fitcenter. Vzhledem ke vzdálenosti od domova je navíc možné si v rámci volna naplánovat krátký návrat domů, k rodinám vojáků.

Litva

Boj na zdrženou

V rámci naší reportáže přijíždíme na základnu do Rukly. Rozsáhlý prostor vzdálený pár desítek kilometrů od Vilniusu nám otevírá své brány. Naše jednotka s Pandury je nepřehlédnutelná. Vydáváme se k prostoru hlavního místa velení, jež lemují dva tanky Leopard a rozsáhlé diesellové generátory. Právě zde se odehrává většina plánování, včetně denních úkolů. Aktuální výcvik je jednoznačný. Jde o takzvaný boj na zdrženou, či jinak řečeno se procvičují takové formy bojů a střetnutí, jejichž cílem je zdržet postup nepřítele. Obvyklými důvody k němu jsou snaha dát čas ostatním jednotkám buďto k ústupu nebo naopak k přesunu na bojiště a zaujetí výhodných pozic. Jsou nicméně i další možnosti, jako třeba snaha protáhnout střetnutí do ročního období nevhodného pro boj, popřípadě udržet nepřátelské síly rozdělené. Zdržovací boje jsou charakteristické tím, že strana, která je vede, zpravidla neočekává vítězství v měřítku udržení bojiště – naopak obvykle předpokládá jeho ztrátu. V extrémních případech může dokonce otevřeně předpokládat, že součástí jejího vítězství může být i kompletní zničení

Pandury v akci

vlastních sil účastnících se bitvy. Tuto strategii použil např. Hitler v pozdních fázích bitvy u Stalingradu, kdy tam obklíčená vojska dostala rozkaz nevzdát se a bojovat až do konce. Tím na sebe poutala značné síly Rudé armády, které se tak nemohly zapojit do ofenzívy na západ, což ve výsledku významně zpomalilo sovětský postup a umožnilo nejjihnějším německým silám uniknout z hroziícího obklíčení a konsolidovat hroučící se jižní část východní fronty. V tomto případě není nepřítel nijak pojmenován, není zde žádný historický odkaz. „Během obranných manévřů jsme vedli boj na zdrženou. To znamená, že pokud je obrana dobře vedena, protivník postupuje velice pomalu,“ vysvětlil zástupce velitele roty nadporučík M. K. Rota měla k dispozici především obrněné vozy Pandur s osádkami. Podle závěrečného hodnocení velitele úkolového uskupení eFP BG Litva podplukovníka Peera Papenbrooka odvedli vojáci výbornou

práci, protože jednotlivé posádky protivníka neměly šanci rychlého postupu. Situaci na bojišti popsal poručík M. S.: „Na místě velení jsme mohli objektivně sledovat situaci na obou stranách. Protože bylo záměrem obranu prolomit, měla bránící skupina situaci horší. I přesto byla obrana vedena efektivně a úspěšně,“ konstatoval.

Překonání zátarasu

Protože nejen boje na zdrženou je třeba procvičovat, důležitá je i celková koordinace sil a průzkum. V dalších fázích si tedy konvoj vozidel mezinárodního uskupení tvořený Pandury, Leopardem a lékařským Boxerem při jízdě neznámým terénem počínal opatrně. Vyslaná čelní hlídka narazila na několikanásobný zátaras, během ohledání místa nepřítel zahájil palbu. Velitel si okamžitě vyžádal kouřovou clonu jako ochranu před nepřátelskou palbou. První vozidlo, český Pandur II, popojelo k zátarasu

blíže. Následně z vozidla vzduchem prolétlo několik kouřových granátů. Ozbrojená četa vojáků ze žateckého mechanizovaného praporu krytá dýmem zahájila palbu, aby bojovníci z Bechyně mohli prostříhat cestu zátarasy a nachystat nálože. Během krycí palby došlo ke zranění, které bojový záchranář (CLS) čtyři okamžitě ošetřil a předal nizozemským medikům k transportu na Roli 1. Následně zemí otřásla série mohutných explozí, které otevřely cestu tanku, který narušenými zátarasy projel a nepřítele zahnal do bunkru, který následně pěchota vyčistila a ve spolupráci s ženisty vyhodila do povětří. Koordinace činnosti mezi národy patří do hlavního úsilí jednotek eFP. Společným výcvikem se ověřuje, zda nastavené standardní operační postupy (SOP) fungují. Tímto výcvikem si české jednotky ověřily vlastní spolupráci, povolenou techniku v cizím jazyce a samozřejmě chování před, při a po řízené explozi. Totéž platí pro

cvičící německé vojáky, kteří měli mimořádnou příležitost pocítit blízký výbuch zevnitř tanku, a nizozemští medici si zase vyzkoušeli simulovanou záchranu raněného pod palbou. Vojáci pocítili, jaké je to být v blízkosti výbuchů, a získali zkušenost, jak se v takové situaci chovat. Daný výcvik je součástí přípravy před komplexním cvičením, během kterého bude zapotřebí mít veškeré postupy zautomatizované. Cvičení bude certifikačním a potvrdí připravenost jednotek předem předem.

Scénáře procvičující mediky

V dalším výcvikovém prostoru Pabrade následovalo mezinárodní komplexní cvičení Eager Leopard, do kterého se zapojily jednotky bojového uskupení alianční předem přítomnosti (eFP, enhanced Forward Presence) v Litvě. V rámci scénáře, vedle mechanizovaných jednotek, cvičili své postupy a techniky také mezinárodní týmy mediků.

Je krátce po desáté dopoledne a hlavní zdravotník směny dostal hlášení o fiktivní explozi, během níž mělo být zraněno několik cvičících vojáků. Na místo se okamžitě vydali němečtí a nizozemští záchranáři a zároveň se na příslun raněných začalo připravovat české polní mobilní obvaziště (funkce Role 1). Dva figuranti s popáleninami na rukou a obličejích leželi poblíž místa výbuchu. Na místo dorazili jako první Nizozemci v lehké terénní sanitce, pak Němci se zdravotnickou úpravou bojového vozidla Boxer. Rozdělení do dvou týmů se věnovali raněným. Muže ležícího pod stromy se ujali Němci. Nejprve zjistili rozsah jeho zranění a poté, co ho stabilizovali, jej převezli do polního obvaziště, kde na něj už čekali čeští zdravotníci. Následně byl i druhý raněný stabilizován a převezen k dalšímu ošetření, tedy do polního mobilního obvaziště zvaného POP2. To je zařízení, které využívá Armáda České republiky k funkci Role 1. Jde

120mm minomet

o vozidlo Tatra ve zdravotnické verzi se zdvižnou plošinou a s přívěsem, ke kterému je přistaven stan, jenž slouží jako operační sál. Pro zahraniční partnery je takto upravené zdravotnické vozidlo unikátem. Český zdravotnický tým POP2 je složen ze specialistů pěti různých posádkových ošetřoven a zdravotnických zařízení včetně Prahy. Raněnému muži zdravotníci poskytli po první pomoci v místě nehody následné ošetření zranění, ale protože zde byla možnost, že se nadýchal toxického kouře, byl připraven na odsun do nemocnice na trauma centrum. Postižený utrpěl popáleniny na 15 procentech těla a podezření na zasažení plic. Včasná pomoc a bezchybná diagnostika je na bojišti onou alfa a omegou, kterou je důležité procvičovat. Ošetření právě těchto typů zranění je v boji časté. Většinou na první pohled není patrné, jak závažná mohou být a jak jsou postižené vnitřní orgány.

Proto je třeba nic nepodcenit. Během dne pak bylo zinscenováno ještě několik incidentů, které měly především sladit komunikaci mezi jednotlivými zdravotnickými stanovišti. Vyhodnocení probíhá vždy po jednotlivých událostech a na závěr cvičného dne. S průběhem cvičení byla řídicí cvičení mediků a lékařka v jedné osobě, nizozemská nadrotmistryně M. L., spokojená. Především ocenila spolupráci, rychlost a preciznost provedených zákroků mezinárodního zdravotnického personálu.

Lotyšsko **S velkou podporou místního obyvatelstva**

Vojenská základna lotyšské armády Adaži, nedaleko Rigy, působí na první pohled jako malé mraveniště. Neustávající pohyb jednotek různých národností dává tušit, že i zde je čilá vojenská a výcviková aktivita. Česká

jednotka zajišťuje se 120mm minometry přímou palebnou podporu právě Kanadánům. V nových garážích základny stojí ale české tetry hned vedle slovenských. A zástupcem velitele praporu je španělský major, jehož jednotka má hlavní stan hned naproti českému velitelství. Španělé jsou po Kanadanech druhým nejpočetnějším kontingentem v Lotyšsku. Lotyši jsou za vojenskou přítomnost vděční. Dvumilionová země s více než pětistí profesionální armádou od loňska vydává na obranu dvě procenta svého HDP a buduje úplně nové armádní jednotky. Nakupuje i novou výzbroj. Líbí se jim například české Tetry s minometry PRAM, neboť lotyšská armáda uvažuje, že je zavede i do své výzbroje. Jednotka z Adaži jezdí často cvičit s členy místní teritoriální obrany. Španělské vedení se shoduje v tom, že je to pro místní velkým přínosem, zejména s ohledem na potřebu

Výstřel z 98mm minometu vz. 97

neustále cvičit a drilovat. Potěší i velký zájem o naše vojáky. Není předváděcí akce, kde by česká jednotka se svojí technikou chyběla. Lotyšští překvapují svým smyslem pro vlastenectví, který dávají najevo například tím, že mají neustále vyvěšené národní vlajky na domech či na autech.

Minomety vpřed

Výcvik samotný je samozřejmě vyjma potřebné interoperability postaven na obsluhách našich minometů. Při ostrých střelbách byla přímo dokonalá spolupráce mezi naší stranou a OS SR. Slovinci a jejich minomety perfektně doplňují naše, 120mm minomety, nicméně pochopitelně výkonem a dostřelem jsou trochu jinde. Taktéž je patrná i rozličnost v další výzbroji. Zatímco naši vojáci jsou prakticky všude vybaveni útočnou puškou Bren, na Slovensku stále vládne Sa-58.

Každopádně je sympatické vidět starou dobrou „Kosu“. Velkým pomocníkem se stává při střelbách nedaleko zaparkovaná a umně zamaskovaná a skrytá Tatra, která ve svých útrobách skrývá velení palby, stoly, vysílačky a koordinaci celých střelb. V tomto případě je přijata informace v anglickém jazyce od návodčích, aktuálně šlo o jednotky z Itálie, předána po vyhodnocení dál. Velitelé koordinují správné zamíření minometů, obsluhám předávají koordináty a v poslední fázi je dán povel ke střelbě. Najednou zde střílí čtyři naše minomety intenzivním ostřelováním a dva minomety Slováků. Poté, co mina opustí minomet, je zde zhruba třicet sekund, než zasáhne cíl. Tím je o dva kilometry dále nachystaný šrot v podobě starých vozů a techniky. Pozorovatelé sledují zásahy. Většina dosáhne přesně svého cíle, leč minometná palba má svá specifika a nic není tak snadné, jak by se

A fakta

Nasazení našich vojáků v Pobaltí není první zkušeností. V roce 2017 působil v Litvě rotní úkolové uskupení v rámci výcvikové aktivity zemí V4 a pobaltských států pod názvem Training Bridge. Tříměsíčního cvičení se zúčastnilo více než 100 vojáků 74. lehkého motorizovaného praporu s 30 vozidly. Ve druhé polovině roku 2019 se budou vojáci podílet na střežení vzdušného prostoru Pobaltí (Baltic Air Policing) s letouny JAS-39 Gripen, a to v počtu do 70 příslušníků. Vojáci tak navazují na svoje působení z let 2009 a 2012.

mohlo zdát. V útrobách Tatry je přijata informace o zásazích. Tři na cíl, dva o pětadvacet metrů vlevo. Minomety jsou seřizeny, palba se opakuje až do úplného zničení cíle. „Cíl zcela zničen, dobrá práce,“ ozývá se ve vysílačce. Pro velení jde o známku dobře odvedené práce a samozřejmě pro vojáky o ocenění jejich úsilí. Mimochodem, zmiňovaná Tatra je tak trochu unikát, který byl uzpůsoben až na místě nasazení, v Lotyšsku. Díky terénním schopnostem jde přímo o ideální mobilní prvek velení. Klasické pevné stany, případně kontejnerová pracoviště jsou dobrá, leč mobilita a rychlost přesunu je zde značně odlišná. Při nácviu byla kupříkladu schopna jednotka s minomety včetně velení zaujmout palebné postavení v řádu maximálně desítek minut.

Nepřítel odhalil pozice

Mobilita je jedna věc, leč i při nejlepší snaze je odhalení pozic otázkou dobrého průzkumu nepřítelů či chyb při zaujetí pozic. Proto je pravidelně cvičena i rychlá reakce na útok protivníka. „Incoming“, rozléhá se prostorem a předává se dál. Vojáci okamžitě zaléhají v očekávání dopadů nepřátelských střel. Ty, simulovaně, dopadají do blízkosti druhého minometu. Voják byl zasažen šrapnely, zdravotník se specializací CLS okamžitě zahajuje neodkladná ošetření. Poranění jsou vážná, vysoká ztráta krve dává tušit neodkladnost situace. Je přiložen turniket, jsou zajištěny dýchací cesty, podány tisíci prostředky. Útok je u konce a tak přijíždí sanitka, ta nepřímo simuluje letecký odsun. Raněný je opatrně naložen a předán k další péči. Mezitím se celá jednotka přesouvá. V praxi to vypadá tak, že k jednotlivým minometům míří vozy Tatra s čelem, minomet je odkopán, dán na transportní kolečka a převezen na hydraulické čelo i s municí. Během mžiku končí v útrobách vozu, v kabině vozu, respektive ve střílně ve střeše pozorují vojáci okolní dění a přesouvají se na další pozice dle rozkazů. Doslovně končí v prachu, jelikož prostředí jak v Litvě, tak v Lotyšsku je z větší části písčité. Písek pokrývá v mžiku místa, kde před pár minutami byla rozvinuta minometná postavení. Tím se procvičila a zkoordinovala nejen palba, ale i stažení jednotek a zajištění MEDEVACu.

Text: Michal Voska a tiskový informační důstojník mise eFP,

foto: Michal Voska

Kurz pro pozorovatele OSN prověří fyzickou i psychickou přípravu

Není to jen o penězích

Název možná lehce zavádějící, leč správný. Vojenští pozorovatelé OSN, kteří míří na mise po celém světě, podstupují značná rizika. Tomu je samozřejmě přizpůsobena i odměna. Podívejme se, jak kurz United Nations Military Observer Course (UNMOC) probíhá, jaké klade nároky a co pozorovatelé mohou získat.

Kurz UNMOC ve Vyškově připraví až šestnáct pozorovatelů ročně. To není nijak vysoké číslo. Odbornost pozorovatele není běžnou vojenskou činností. Pozorovatel je voják, psycholog, někdy i vrba, ostřílený bezpečnostní expert, analytik, ale především vnímavý člověk. Řeklo by se, že kurz se hravě naplní, což není zcela pravda. Zpravidla květnový termín sotva vyčerpá své kapacity a to je škoda. Přítom různorodá práce, potřeba managerských schopností, ale samozřejmě i odpovídající odměna mohou být lákadlem. Taktéž možnosti poznávat, ale i cestovat.

Kurz nasměruje a připraví

Oproti kurzům, které absolvují novináři či „civilové“, je tento trochu jiný. Nejen, že se předpokládá dobrá orientace v terénu, tedy topografie, znalosti základních ošetření a mnohé další dovednosti (jde o vojáky, tím je průprava trochu jiná...), ale kurzanti musí prokázat i svoje řídicí schopnosti, schopnosti skvěle psychické průpravy a také musí ke své práci přistupovat dost ojedinele. Pro mnohé je představa a realita jiná. Spousta pozorovatelů se shoduje v jednom. Vyzrazit s otevřenou myslí. Ani zdánlivé náboženské rozpory či

kmenové bojůvky pohledem z pohodlí České republiky nemusí vypadat stejně na místě. Nelze soudit. Nelze kritizovat a už vůbec se nelze chovat s opovržením a povýšeně. I to se na kurzu učí. Je třeba se v některých oblastech oprostít od vojenských drillů, leč mít stále smysly na stopkách. V místě nasazení se nepohybujete se zbraní. Tou vám je vlastní úsudek, otevřená mysl a hlavně rovná a přímé jednání.

Předávání zkušeností

Nedílnou součástí každého kurzu je jak teorie, tak i praxe v terénu. Při teorii se probírá právo, zvyklosti v konfliktních zónách, ale je zde skvělá příležitost poznat předešlé pozorovatele, kteří se podělí o své zkušenosti. To mnohým otevře zcela jiné možnosti. Většina se porozhlíží na počátku po půlročním nasazení, přičemž když poznáte, co skýtá roční, máte jasno. Pro příklad lze uvést zkušenosti jednoho z pozorovatelů, který trávil v Africe celkem skoro tři roky. „Já si zprvu řekl, že půl roku bude až až. Vydělám nějaké peníze, rodina zkrátka vydrží. Jsem voják, nebylo by to poprvé. Proto mé první nasazení v Kongu trvalo tak dlouho. S domovem jsem byl v kontaktu skrze Skype či sociální sítě. Ale nemohl jsem přijet, políbit ženu a obejmout syna. Mé další nasazení trvalo rok a bylo v Mali. Díky tomu, jak dlouho jste na místě, máte nárok na náhradní volno a dovolenou, které je možno čerpat v průběhu nasazení. Být s rodinou pro ty, kteří rodiny mají, nebo prostě cestovat. Díky statusu, který máte, ale i díky letům OSN a možnostem dokážete procestovat Afriku, vidět zcela jinou kulturu. To vše ve svém volnu.

Zkušenost je to neopakovatelná, a proto rádím všem, nebojte se vyjet na rok," uvedl jeden ze zkušených pozorovatelů.

Očekávání

Když se bavím s účastníky kurzu UNMOC, je znát, že jde nejen o ostřílené vojáky, kteří mají za sebou řadu misí, ale i připravené profesionály, pro které to kurzem nekončí. „Chtěl bych do Afriky. Do Mali. Díky interakci na kurzu, ale i čerpání zkušeností jiných vím, že chci na rok. Kurz ovšem беру jen jako pomyslnou vstupní bránu. Musím na sobě ještě pracovat. Francouzština je jazykem míst, kam chci. Proto již nyní navštěvuji kurzy, zdokonaluji se a sám na sobě pracuji. Pokud mi nevyjde místo vojenského pozorovatele OSN nyní, nespěchám, počkám si a zatím si zdokonalím jazyk. Rodina je s tím seznámena a přítelkyně chápe, že rok bude pro nás rozumnější. Navíc samozřejmě značnou měrou přispějí do rodinného rozpočtu. Ale není to o výdělku. Já na řadě misí poznal mentalitu, zcela jiné chápání reálií v místě oproti našemu pohledu. To vše mne posouvá dál. Pokud mi tato práce vyjde, pojedu tam jako otevřená kniha, budu vstřebávat, zapisovat si a nabývat zkušenosti, které mi nikdo nevezme," uvedl účastník kurzu.

Jak se přihlásit

Jak již bylo řečeno, kurz probíhá obvykle v květnu. Zhruba čtrnáctidenní záprah není nic extrémního a možnosti, které se poté otevírají, za to opravdu stojí. Žádosti o zařazení

do seznamu uchazečů o vyslání do mise OSN podává žadatel zástupci náčelníka Generálního štábu-řediteli Společného operačního centra Ministerstva obrany cestou nadřízeného velitelství v souladu s RMO č. 13/2012.

Nejčastěji se hlásí zkušení vojáci po nejméně sedmi letech služby, tedy obvykle po třicítce. Absolvování kurzu není automatickou bránou pro práci vojenského pozorovatele OSN, ale dává vám vysoké šance.

Příležitost pro ženy

Vojenský pozorovatel je nominován obvykle v hodnosti kapitána nebo majora. V závislosti na plněném úkolu OSN může požadovat nominaci i podplukovníka či plukovníka. OSN se však snaží naplnit cíl generálního tajemníka OSN, aby se zvyšoval podíl žen v pozicích pozorovatelů a štábních důstojníků, proto jsou kritéria stanovená OSN pro ženské kandidátky odlišná. Vojenskými pozorovatelkami se tak kupříkladu mohou stát i ženy v hodnostech nadporučík s minimálně pětiletou praxí. Ženy jsou na funkcích vojenských pozorovatelů velmi vítané, v rámci některých misí jsou pozice určeny výhradně pro ženy. Pro bližší informace kontaktuje odbor zahraničních operací SOC MO, telefon alc. 210 075.

Text: Michal Voska foto: archiv

Volné pracovní pozice

Ředitel Vojenského zařízení 5810 Praha nabízí:

Volné pracovní místo o. z. – referent majetkové správy

- platová třída 11;
- místo výkonu práce – Praha 6, Generála Píky 1;
- stupeň bezpečnostní prověrky „Vyhrazené“.

Požadavky:

- VŠ technického zaměření (automobilové opravárenství výhodou);
- orientace v problematice oprav a údržby motorových vozidel všech kategorií;
- znalost základních technologií a postupů oprav a údržby motorových vozidel výhodou;
- praxe v oboru autoopravárenství výhodou;
- vybrané procesy v rámci zadávání veřejných zakázek a zpracování dílčích kroků v rámci VZ, znalost zadávacích procesů výhodou;
- ŘP min. A, B, C a další skupiny výhodou (řízení vozidel skupiny B podmínkou);
- rutinní znalost práce na PC, práce s aplikacemi Word a Excel, další aplikace výhodou;
- schopnost samostatné tvůrčí práce a práce v týmu;
- schopnost samostatné pracovní činnosti;
- pečlivost a spolehlivost;
- trestní bezúhonnost.

Bližší informace: Bc. Ibolja Machů, tel. 215 464, mob.602 157 779.

Nabídky se strukturovaným životopisem zašlete do 31. 7. 2019 na adresu: personalistka Eva Kopecká, Vojenské zařízení 5810, Generála Píky 1, 161 05 Praha 6

Kopecká Eva – VZ 5810 – ŠIS AČR

Kopeckae@army.cz, tel. 216 974, mob. 725 920 818

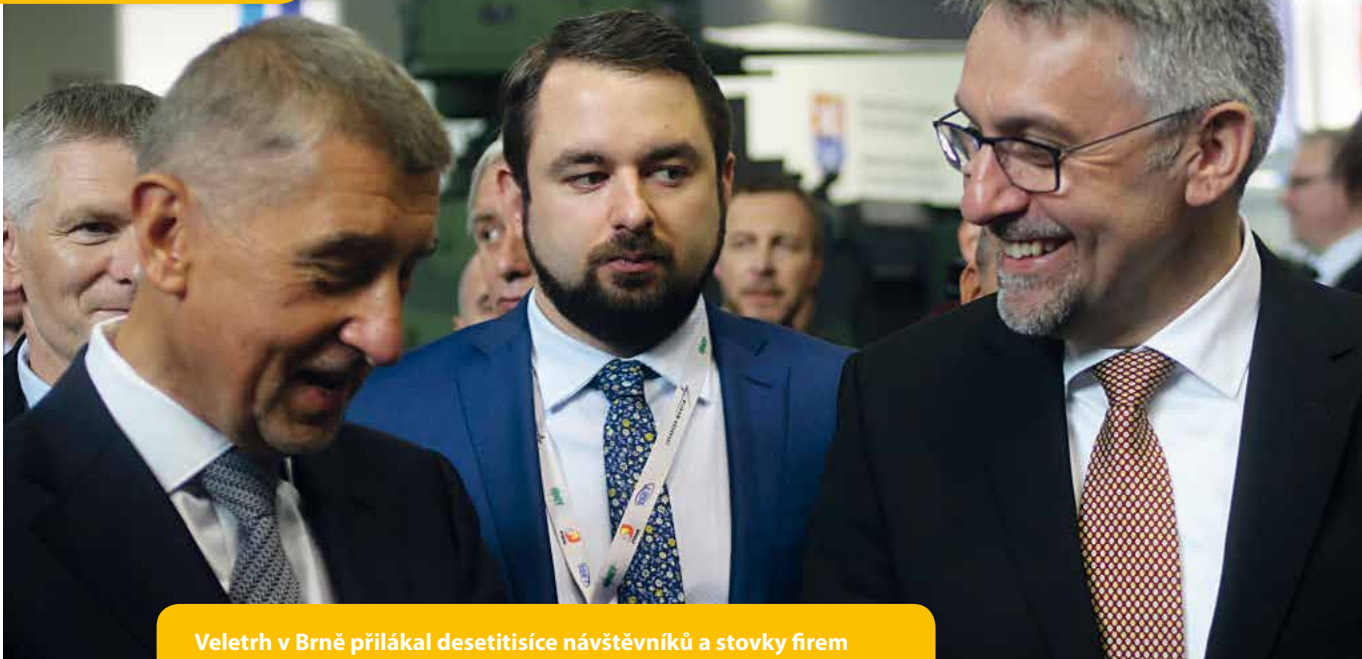
Ředitel Vojenského zařízení 5810 Praha nabízí:

Volné pracovní místo o. z. – technický pracovník

- platová třída 8;
- místo výkonu práce – Praha 6, Generála Píky 1;
- stupeň bezpečnostní prověrky „Vyhrazené“.

Požadavky:

- ÚSO technického zaměření, v případě nesplnění vzdělání odpočet roků praxe;
- orientace v problematice oprav a údržby motorových vozidel všech kategorií;
- znalost základních technologií a postupů oprav a údržby motorových vozidel výhodou;
- schopnost samostatné tvůrčí práce a práce v týmu;
- praxe v oboru autoopravárenství výhodou;
- ŘP min AB, C a další skupiny výhodou;
- schopnost samostatné pracovní činnosti;
- pečlivost a spolehlivost;
- trestní bezúhonnost.

Veletrh v Brně přilákal desetitisíce návštěvníků a stovky firem

IDET

Patnáctý ročník zbrojního veletrhu se nesl ve znamení podpory českého zbrojního průmyslu. Desítky domácích firem, ale i špičková technika ze zahraničí znamenaly předzvěst nejen budoucnosti nákupů nové techniky pro potřeby AČR, ale také ukázkou nejmodernějších trendů, které budou panovat na bojištích 21. století.

Na veletrhu IDET se představilo 400 vystavujících firem z 35 zemí světa. „Zájem vystavovatelů o IDET je vyšší než před dvěma lety, veletrh bude rozsáhlejší a na exponáty bohatší. Nárůst spočívá zejména ve výrazném rozšíření pronajatých ploch, protože firmy chtějí předvést větší množství atraktivních exponátů,“ uvedl ředitel bezpečnostních veletrhů Michalis Busios. Na veletrhu bylo možné vidět ukázky techniky společností EVPÚ Defence, Česká zbrojovka, Glomex MS, Omnipol, VOP CZ, SVOS, LOM PRAHA, PRAGA-Export, Czechoslovak group a dalších. Společnost Zetor Engineering, tradiční výrobce traktorů Zetor, na veletrhu představila obrněnec Gerlach, VTÚ pro změnu mobilní antény a minomet AntosLR, který je určen pro posílení palebné síly výsadkových, průzkumných a speciálních jednotek. Jeho úkolem je plnit funkci podpůrné dělostřelecké zbraně vojenských jednotek na úrovních družstvo, případně četa. Dále nechyběla ani protidronová munice, prostředky pro eliminaci a zachycení dronů či takzvaná hlídkující munice Hero-400.

Premiér a ministr

Premiér Andrej Babiš, ministr obrany Lubomír Metnar a řada dalších významných hostů, tak vypadalo slavnostní zahájení a zároveň shrnutí dosavadních let. Nechybělo ani podepsání řady důležitých smluv. „Naši vojáci jsou jedni

Budoucnost v podobě dronů

z nejlepších na světě. Jsme hrdí na naši armádu a jsme hrdí na naše vojáky. Myslím, že občané to oceňují. Máme být na co hrdí, protože naši vojáci mají mimořádné schopnosti. Obranný a bezpečnostní průmysl má v Česku více než stopadesátiletou hrdou tradici. Jen mezi lety 2013 až 2017 vzrostl export našeho vojenského materiálu o neuvěřitelných 450 procent a atakuje hranici dvaceti miliard korun ročně,“ zhodnotil premiér Andrej Babiš. „Důležitost domácího průmyslu pro resort obrany dokládá i to, že od května 2018 jsme uzavřeli s českými firmami 72 smluv nad 50 milionů korun celkem za 25 miliard,“ doplnil

ministr Lubomír Metnar a dodal, že tato čísla tvoří 90% finančních prostředků všech uzavřených smluv resortu. Druhou smlouvou podepsanou přímo v expozici MO na brněnském výstavišti je nákup 31 vojenských těžkých terénních vozidel Tatra společnosti Tatra Trucks pro potřeby manipulace a přesun kontejnerů za 500 milionů korun včetně DPH.

100 let GŠ a 20 let v NATO

Atraktivní podívanou nabídla expozice Ministerstva obrany ČR a Armády ČR. Prezentace připomněla významná letošní výročí – 100 let od vzniku Generálního štábu a 20 let od vstupu

Novinka v podání firmy Zetor

Zlatý IDET získal obojživelný přívěs

do NATO. I v tomto duchu byla uzpůsobena výstavní plocha, včetně barevných kombinací symbolizujících barvy NATO a naši trikoloru. Program vnější části expozice zahrnoval řadu dynamických ukázek, především ukázkou manipulace s přepravními kontejnery (např. s naloženým LOV Iveco) nebo modelové obnovení mobility humanitárního konvoje technikou AČR. Úplnou novinkou v programu bylo představení činnosti vojenských kynologů a speciální přehlídkové vystoupení motocyklové jednotky Hradní stráže. Nechyběla ani akční ukáзка na přilehlém polygonu, kde se v akci představil nejen Pandur a Iveco, ale také BVP-2 OS SR či ukáзка hasičů, strážníků a policistů.

Budoucí BVP

Na veletrhu se představili všichni klíčoví uchazeči o největší zakázku v historii Armády ČR na nová pásová bojová vozidla pěchoty. Dodavatel bude pravděpodobně vybrán mezi čtyřmi firmami; jde o britský BAE Systems (CV-90), španělský General Dynamics European Land Systems (Ascod) a dvě německé společnosti PSM (Puma) a Rheinmetall Landsysteme (Lynx). Všechny čtyři v úvahu připadající obrněnce si bylo možné prohlédnout ve vnitřní expozici. Široké veřejnosti se tak představila

možná budoucnost BVP v AČR, jelikož je tendr otevřen, o nástupci dosluhujících BVP-2 se rozhodne v budoucích měsících.

Ten druhý život

Na volné ploše K byla k vidění také statická ukáзка dílenských a opravárenských činností AČR, vystaveny byly vrtulníky Mi-171Š a W3-A Sokol nebo nákladní automobily Tatra s protiletadlovým kompletem RBS-70 a minometem PRAM. To vše završila řada stánků představujících informační centrum pro nábor do AČR, aktivní zálohy, ale i brněnské komunitní centrum pro válečné veterány a Vojenský fond solidarity. V neposlední řadě putovní výstava Ten druhý život, která již čtvrtým rokem představuje každodenní život příslušníků AČR sloužících v zahraničních misích.

Vědci z Fakulty elektrotechnické ČVUT v Praze v reakci na nedávné útoky na londýnská letiště urychlili vývoj autonomního létajícího robota s pokročilým detekčním systémem a vystřelovací sítí určeného pro bezpečný odchyt neautorizovaných dronů.

Obrněný Zetor

Základem Zetoru Gerlach je modulární šasi, na němž je nainstalována kabina pro šest

vojáků v plné polní, koncipovaná jako uzavřená přetlaková kapsle s ochrannou filtrací a klimatizací. Celková maximální hmotnost činí 14,2 tuny, což znamená, že zbývá dostatečná rezerva na instalaci zbraňových systémů na střechu. Palebné síly má tento model na rozdávání, ale je myšleno i na balistickou ochranu. Vůz splňuje dvě různé úrovně standardu NATO STANAG 4569 na odolnost proti balistickým střelám, ale i trhavinám. Během testu Gerlach ukázal, že umí ochránit posádku před protitankovou minou se silou 8 kilogramů TNT, umístěnou pod nápravou i pod kabinou. Gerlach zvládá maximální rychlost 125 km/h a v zátěžovém testu táhnul nákladní vůz o hmotnosti 28 tun po dobu jedné hodiny, aniž by se přehřál. Za to vděčí šestiválcovému motoru MTU z německé produkce. Jeho 326 koní a 1 300 Nm je na všechna čtyři kola přenášeno šestistupňovou automatickou převodovkou a mezinápravovou převodovkou Meritor.

Zlatý IDET

Česká firma Agados získala na letošním Mezinárodním veletrhu obranné a bezpečnostní techniky 1. místo v soutěži Zlatý IDET 2019 v kategorii Vojenská a bezpečnostní logistika a služby – Logistika a servis za svůj obojživelný přívěs. Ocenění udělila odborná komise sestavená BVV. Obojživelný přívěs získal také prestižní ocenění Bronzový IDET News od mezinárodní novinářské poroty.

Zapojení Vojenské policie

Přestože hlavní program mezinárodního veletrhu obranné a bezpečnostní techniky IDET v Brně trval tři dny, vojenští policisté, včetně šestnácti aktivních záložníků, zajišťovali ochranu VIP osobností, vystavovatelů a návštěvníků 14 dnů, tedy až do 4. června, kdy skončila navazující akce Den bezpečnosti – Záchranáři dětem. Aktivní záložníci se zapojili do plnění úkolů policejní ochrany, kterými byla hlídková činnost, střežení VIP vchodu či VIP parkoviště apod. Veletrhu se každoročně účastní nejen ministr obrany a náčelník Generálního štábu AČR, ale také řada významných politických a vojenských představitelů z České republiky i zahraničí. Vojenští policisté s kolegy z aktivní zálohy se dále starali o doprovody přesunů munice, zbraní a materiálu či o doprovody a navádění nadrozměrné techniky. Několikrát denně sldavoali briefingy a vyhodnocovali splnění úkolů. V plném nasazení byli i příslušníci Oddělení doprovodů Velitelství ochranné služby Vojenské policie (VeOSVP), kteří zajišťovali osobní ochranu představitelů zahraničních resortů obrany. „Vojenští policisté pracovali na policejní ochraně veletrhu IDET ve dne v noci. Důkazem dobře odvedené práce je jeho hladký průběh,“ uzavřel ohlednutí za veletrhem náčelník Vojenské policie plukovník gšt. Miroslav Murček.

Text a foto: Michal Voska

Čtrnáct dnů nabitého výcviku

Do brdských lesů zamířilo na přelomu května a června letošního roku čtyřicet čtyři příslušníků palebné baterie aktivní zálohy 13. dělostřeleckého pluku. Střelba z ručních zbraní, hod granátem, slaňování, překonávání vodní překážky, ale i střelby z protiletadlového kulometu – to byly jen některé z úkolů, kterými bylo doslova nabito pravidelné vojenské cvičení dělostřeleckých záložníků.

Hned první den po nástupu čekala na příslušníky dělostřelecké aktivní zálohy nezbytná lékařská prohlídka a byli dovybaveni nezbytnou výstrojí a výzbrojí, která je provázela po celou dobu výcviku.

Nováčci i ti zkušení

„Někteří z nováčků jsou tu na výcviku úplně poprvé, a ti, kteří jsou u našich záloh déle, ho absolvují tady v Brdech už poněkolkráté,“ říká náčelník bojové přípravy major Roman Buldra. „Kromě zdokonalování v jednotlivých vojenských dovednostech byly součástí tohoto letošního prvního cvičení i kurzy pro velitele a obsluhy samohybných děl, kurz pro vojenské řidiče samohybných děl a celý výcvik směřoval i ke sladění již vyškolených obsluh a dalších dělostřeleckých specialistů.“

Záložníci jineckých dělostřelců jsou hned po vstupu do aktivní zálohy zařazeni na konkrétní pozici a s touto specializací se musí nejenom seznámit, ale mít i oprávnění k používání příslušné techniky, výzbroje a výstroje. K tomu slouží právě výcvik, kterým tu všichni procházejí.

„Nejprve musí perfektně zvládnout teorii a poté ji skloubit s praxí,“ pokračuje major Buldra. „Proto v rámci cvičení probíhá výcvik jak pro nováčky, tak pro ty zkušenější. Ti se ve své specializaci zdokonalují a procházejí kurzy, které jsou pro jejich pozici nezbytné.“

Slaňování i překonání vodní překážky

Kromě specializovaných kurzů se nyní vojáci zdokonalovali ve střelbě z ručních zbraní a hodů ručním granátem. Měli možnost vyzkoušet si i střelby z protiletadlového kulometu a část z nich prošla blokem speciální tělesné přípravy, který je prověřil ve slaňování, plavbě v lodích, ale i v záchraně tonoucího a poskytnutí první pomoci.

„Výcvik probíhal sice na přelomu května a června, ale teploty těmto měsícům moc neodpovídaly,“ pokračuje velitel výcviku. „Součástí tělesné přípravy bylo například i překonání vodní překážky, ale kromě samotných úkolů se museli zároveň poprat i s výkyvy počasí.“

Pravidelný výcvik příslušníků aktivní zálohy 13. dělostřeleckého pluku slouží především k tomu, že profesionální jednotka takto získá tým vyškolených specialistů dělostřeleckých odborností.

Nejtěžší je začátek

„Po perfektním výcviku jsou pak schopni kdykoliv v budoucnu doplnit své profesionální kolegy při plnění jak výcvikových, tak i bojových úkolů,“ konstatuje major Buldra. „V současné době celá naše příprava příslušníků aktivní zálohy směřuje ke splnění školních bojových obsluh, které se uskuteční na podzim letošního roku, kdy půjde o první bojové střelby dělostřeleckých záložníků v tomto tisíciletí,“ upozorňuje velitel výcviku.

V minulém roce absolvoval kurz obsluh 152mm samohybných houfnic DANA i rotný Štěpán Chovanec, který se nyní v Brdech

Před samotnou střelbou je nutná příprava a nechyběl ani výcvik sebeobrany.

Součástí letošního cvičení dělostřelecké zálohy byl i kurz pro vojenské řidiče samohybných děl i kurz jejich obsluhy.

účastnil kurzu velitel děl. „Výcvik u dělostřelců je náročný především v samotném začátku, kdy je nutné vstřebat velké množství teoretických informací,“ podělil se se svými zkušenostmi dělostřelecký záložník. „Velmi brzy se však teorie propojí s praxí, kdy si můžete teorii ihned ověřovat, seznámit se s technikou, jak funguje, jak reaguje, ověřit si jednotlivé postupy a hlavně si vyzkoušet i fungování a souhru celého týmu osádky děla. Jde o zajímavou a komplexní oblast, jejíž zvládnutí bylo pro mě a mou osádku výzvou, kterou se nám daří úspěšně plnit.“

V loňském roce splnili kurz obsluh všichni účastníci cvičení a velení 13. dělostřeleckého pluku věří, že stejné úspěšnosti dosáhnou i v letošním roce.

Palebná četa vyškolená

„Naplněnost jednotky aktivní zálohy u našeho pluku je zhruba sedmdesát procent a pravidelných cvičení aktivní zálohy se zúčastňuje téměř stejné procento z dosavadního počtu celé jednotky,“ informuje velitel 13. dělostřeleckého pluku plukovník Ivan Mráz. „Pokud bude trend u dělostřeleckých záložníků, kteří úspěšně absolvují kurz obsluh, pokračovat, získáme celou palebnou četou odborně vyškolených specialistů, kteří mohou v případě výcvikového i bojového nasazení plnohodnotně zastoupit naše profesionální vojáky a se svou specializací bez problému okamžitě zapadnou do týmu profesionálních dělostřelců.“

Text: kpt. Martin Sůva a Jana Deckerová,

foto: kpt. Martin Sůva

UH-60 Black Hawk nestárne

V říjnu 2018 uplynulo 40 let od dodání prvního víceúčelového vrtulníku UH-60 Black Hawk do výzbroje US Army. Společnosti Sikorsky se tehdy podařilo navrhnout a vyrobit natolik nadčasový stroj, že zájem o něj neklesá ani dnes. Prímých konkurentů má jen velmi málo, a tak výrobce, který je nyní součástí koncernu Lockheed Martin, věří, že jeho nové verze mohou vydržet ve službě až do období kolem roku 2070.

Jen málo věcí ovlivnilo způsoby operačního nasazení a taktiku boje US Army a potažmo i dalších armád tolik jako masivní rozšíření středních víceúčelových transportních vrtulníků. V případě Američanů šlo v první řadě o mimořádně úspěšné stroje řady UH-1 Iroquois alias Huey od společnosti Bell, které největší slávu získaly během války ve Vietnamu (1955–1975). Právě na základě válečných zkušeností se pak velení US Army rozhodlo specifikovat také požadavky na nový typ. Jeho základní určení bylo stejné jako u UH-1, měl ale poskytnout výrazně lepší letové výkony i lepší odolnost vůči bojovému poškození.

V roce 1976 byl v soutěži jako vítěz vybrán stroj od společnosti Sikorsky, označovaný výrobcem jako S-70 a v US Army pojmenovaný UH-60 Black Hawk. Jeho první prototyp

vzlétl již 17. října 1974 a první sériově vyrobené kusy byly americké armádě dodány v říjnu 1978 s tím, že k dosažení počátečních operačních schopností a zavedení do operační služby došlo v červnu 1979. Dalo by se říci, že jedna legenda nahradila druhou, i když UH-1 vydržel u aktivních jednotek US Army až do roku 2005 a jinde ještě déle. Firma Bell navíc pokračovala v jeho vývoji a dnes vyrábí pro US Marine Corps i výrazně modifikovanou a výkonnější verzi UH-1Y Venom.

UH-60 Black Hawk naprostou většinu požadavků armády splnil a umožnil tak dále rozvíjet koncept aeromobilních operací, při nichž jsou poměrně vysoké počty vojáků rychle dopravovány přímo na bojiště. Prokázala se také jeho odolná konstrukce a i přesto, že Black Hawk je technologicky složitějším strojem než UH-1,

dosahuje velmi dobré provozní spolehlivosti a bezpečnosti. Díky dodatečným úpravám navíc vznikla i dlouhá řada speciálních verzí, od palubních námořních přes záchranářské až po takřka bitevní, které z řady UH-60 učinily skutečně víceúčelovou platformu, jež našla uplatnění i u mnoha civilních provozovatelů. Popisovat historii operační služby i technické rozdíly jednotlivých verzí by vydalo na samostatnou publikaci (a nejedna taková už také vyšla). Proto se nyní zaměříme zejména na budoucnost Black Hawku. Může skutečně vydržet v provozu tak dlouho, jak si výrobce představuje?

Modernizace v US Army

I po čtyřiceti letech v provozu zůstává hlavním tahounem modernizací Black Hawku US Army.

Ta do konce 80. let minulého století převzala více než 1 000 kusů základní víceúčelové verze UH-60A, poháněné dvojicí turbohřídelových motorů T700-GE-700, z nichž každý poskytoval výkon 1 210 kW. V roce 1989 byla do provozu uvedena verze UH-60L, jejíž největší odlišností je instalace výkonnějších motorů T700-GE-701C o výkonu po 1 342 kW. US Army posléze zakoupila 539 nově vyrobených vrtulníků UH-60L, zmíněné motory ale v rámci tzv. středních oprav instalovala také do starších strojů UH-60A.

První skutečně zásadní modernizaci přinesla až verze UH-60M, zařazená do operační služby v červnu 2006. I v tomto případě došlo k upgradu pohonných jednotek, konkrétně díky typu T700-GE-701D o výkonu po 1 491 kW, množství změn ale doznal také drak nebo rotor

a zejména pak avionika. Původní analogové přístroje byly z větší části nahrazeny digitálními systémy, jejichž základem jsou nové počítače, multifunkční displeje v kokpitu a datové sběrnice standardu MIL-STD-1553 umožňující integraci moderních zbraňových systémů či senzorů.

US Army má v současnosti ve výzbroji kolem 2 250 strojů Black Hawk, z čehož asi 960 představuje nejnovější verze UH-60M, přičemž dalších zhruba 500 kusů by mělo být ještě dodáno. Takový počet pochopitelně nebude možné nahradit v řádu jednotek let, a tak ani začínající program FLV (Future Vertical Lift) v dohledné době nebude znamenat konec Black Hawků. Naopak, US Army se i v rámci hledání finančních úspor snaží o jejich co nejefektivnější využití, a to včetně starších verzí.

V době zavádění verze UH-60M do provozu se zvažovala možnost na stejný standard upravit také starší UH-60L, jejichž výroba skončila teprve v roce 2007. Úpravy související s instalací nových motorů a další drakové změny však byly vyhodnoceny jako příliš náročné, a tak z plánu sešlo. Na druhou stranu i relativně mladé stroje s dostatečnou životností by měly ve stále více digitalizovaném prostředí postupem času větší problémy s interoperabilitou s ostatními složkami, a tak bylo přijato svým způsobem kompromisní řešení. Americká armáda přistoupila pouze k modernizaci avionického vybavení, čímž z UH-60L vznikla varianta označovaná jako UH-60V.

Vítězem soutěže na přestavbu se stala společnost Northrop Grumman, která první prototyp UH-60V zalétala 19. ledna 2017. Následně byly

přestavěny další stroje, z nichž dva zahájily v červenci 2018 zkoušky přímo pod vedením US Army. Sériovou výrobu by z větší části měly realizovat opravárenské jednotky US Army, přičemž do roku 2023 by mohlo být na verzi UH-60V přestavěno více než 750 kusů Black Hawků. Pro armádu by měly znamenat značnou finanční úsporu, a to nejen ve srovnání s UH-60M, kde se cena jednoho kusu pohybuje kolem 16 milionů USD, zatímco UH-60V vyjde jen asi na čtyři miliony dolarů. Shodný standard palubních systémů výrazně zjednoduší a zlevní jak logistiku, tak i výcvik, kdy piloti nebudou nuceni absolvovat přeškolení z analogových Black Hawků na digitální či naopak.

Se zavedením UH-60V bude možné urychlit vyřazování původních UH-60A, jichž má US Army ve stavu stále více než 500. Ani tyto stroje ale zřejmě ještě neskončí „ve šrotu“, protože je budou moci odkoupit méně movité ozbrojené složky ze zemí spolupracujících s USA, přičemž už dnes působí na trhu několik privátních společností nabízejících různé formy a úrovně modernizací umožňujících prodloužení životnosti.

Nové motory jsou nezbytné

I přes modernizaci a instalaci vylepšených motorů řady T700 ovšem přestávají výkony Black Hawků postačovat na pokrytí všech operačních požadavků US Army, a to i v případě verze UH-60M. Důvodem je neustálý nárůst hmotnosti, a to jak na straně stroje, tak i přepravovaných vojáků. V rámci různých úprav totiž do výbavy vrtulníků přibývají nové prvky, ať už jde o systémy vlastní ochrany, přídatnou balistickou ochranu, zbraně či senzory. Podle jedné ze statistik se tak hmotnost prázdného stroje zvyšuje průměrně o 35 kg za rok a to jde pochopitelně na vrub užitečného zatížení. Navíc roste také hmotnost přepravovaných vojáků, a to nejen jejich tělesná, ale především váha výbavy, kterou dnes na bojišti používají. A tak zatímco kdysi byly schopné přepravit čtyřicetčlennou četou pouhé čtyři Black Hawků, dnes je k tomu potřeba osmi či devíti strojů.

Jak jsme již zmínili, rychlá náhrada Black Hawků zatím není v dohledu, a tak US Army už v roce 2006 zahájila program AATE (Advanced Affordable Turbine Engine), dnes označovaný jako ITEP (Improved Turbine Engine Program), jehož cílem je vývoj a zavedení zcela nových pohonných jednotek pro vrtulníky střední kategorie. Projekt je to velmi ambiciózní, protože vůbec poprvé je jedním z hlavních požadavků možnost integrace nových turbohřídelových motorů do již existujících strojů formou prosté výměny, bez větších konstrukčních úprav samotných vrtulníků, v tomto případě kromě Black Hawků také bitevních AH-64 Apache.

Znamená to, že nový typ musí mít srovnatelné rozměry a hmotnost jako stávající motory T700 a musí být schopen pracovat se stejným objemem nasávaného vzduchu, protože nebude

Základní víceúčelová transportní verze Black Hawků nese v poslední generaci označení UH-60M.

Výcvik slaňování příslušníků US Army z vrtulníků UH-60M Black Hawk v Německu

možné nijak zásadně upravovat tvar ani velikost vstupních otvorů. Výkonové požadavky jsou přitom na první pohled takřka závratné. Motor musí poskytovat výkon alespoň 2 240 kW, tedy o celých 50 % více než stávající typy, a současně musí mít o 25 % nižší spotřebu paliva, o 20 % delší životnost (nejméně 6 000 hodin a 15 000 cyklů), k výraznému snížení by mělo dojít rovněž v celkových provozních nákladech. Zadáání je tedy velice přísné, na druhou stranu jen pro flotilu UH-60 a AH-64 plánuje US Army nakoupit až 10 000 nových motorů, což je pro výrobce velmi silná motivace. Armáda už také avizovala, že pohonné jednotky vzešlé z programu ITEP bude preferovat i pro nové stroje vybírané v programu FVL, což by znamenalo další tisíce kusů.

V současnosti je dokončována fáze předběžného ověřování konstrukčních návrhů, které na základě kontraktu z roku 2016 zpracovaly dva subjekty. Tím prvním je společnost GE Aviation, která dodává i stávající motory T700. Z nich vychází také nový typ XT901-GE-900 (nebo zkráceně jen T901), který má rovněž všechny stupně usazené na jediné hřídeli. Výrobce deklaruje, že takto poháněný Black Hawk bude mít při obsazení devíti cestujícími až o 160 % větší dolet a že jeho nosnost se zvýší o 150 %. Při konstrukci motoru byly v hojně míře využity nové materiály a také metoda 3D tisku některých složitých komponentů. Konkurenci k této jednotce představuje motor T900 od firmy ATEC (Advanced Turbine Engine Company), který speciálně pro program ITEP

Přístrojové vybavení UH-60V odpovídá verzi UH-60M.

Analogový kokpit UH-60L

Vyzbrojený S-70i vyrobený v polském podniku PZL Mielec

vytvořily společnosti Honeywell a Pratt & Whitney. V tomto případě je nabízena dvouhřídelová koncepce, která by měla mít větší potenciál pro další zvyšování výkonu. US Army plánuje, že vítěze soutěže vybere během tohoto roku s tím, že poté by pokračovaly zkoušky a byla dokončena integrace tak, aby mohly být nové motory do vrtulníků Black Hawk a Apache instalovány od roku 2025, což má podle oficiálních vyjádření americké armády zajistit provoz zmíněných strojů až do období kolem roku 2054.

Potenciál v USA i v zahraničí

US Army je po celou dobu jednoznačně největším provozovatelem Black Hawků, nicméně stroje slouží ve zhruba třech desítkách zemí

po celém světě, takže v současnosti jde o více než 4 000 kusů řady UH-60 a další zákazníci navíc stále přibývají. Společnost Sikorsky se také může opírat o podporu koncernu Lockheed Martin, pod jehož křídla patří od listopadu 2015. Na domácím trhu se kromě armádních strojů nyní spoléhá na další dvě specifické verze.

Tou první je MH-60R, výrazně modifikovaný námořní hlídkový a protiponorkový vrtulník známý také jako Seahawk. Jeho první generace SH-60B vycházející z UH-60A byla do služby zavedena v roce 1984 a od té doby prodělal několik modernizačních programů. Verze „Romeo“ byla do provozu uvedena v roce 2006 a od té doby US Navy získalo téměř 300 kusů, dalších 24 kusů pořídila prostřednictvím amerického

námořnictva také Austrálie, devět pak Dánsko. Vzhledem k tomu, že jde víceméně o nové vrtulníky, má výrobce zajištěnu práci v rámci jejich servisní podpory a dalších upgradů na několik dalších desetiletí. Totéž platí i pro speciální záchranářskou verzi HH-60W Pave Hawk II, jejíž vývoj je nyní teprve dokončován a která nahradí původní Pave Hawk HH-60G ve výzbroji US Air Force. Podle současných plánů by mělo jít o 112 nově vyrobených strojů.

Na tomto místě nelze popsat všechny potenciální kontrakty, o něž se Lockheed Martin a Sikorsky s Black Hawkem na světě nyní ucházejí. Šance legendárního vrtulníku jsou ale mnohde velmi vysoké, k čemuž přispívá i skutečnost, že od roku 2010 se pod označením S-70i vyrábí také v továrně PZL Mielec v Polsku. Black Hawků bylo už v minulosti licenčně montovány i mimo USA, například v Japonsku, Jižní Koreji a nejnověji také v Turecku, ve všech případech šlo ale jen o produkci ve prospěch tamních ozbrojených sil. Polský podnik ovšem dnes vyrábí vrtulníky pro zahraniční zákazníky, a to především v konfiguraci, jejíž export nepodléhá tak přísným schvalovacím podmínkám ze strany vlády Spojených států. Nicméně i „polské“ S-70i mohou díky dodatečným úpravám získat mimořádné schopnosti, což firma Sikorsky demonstrovala už v červenci 2016. Tehdy představila S-70i vybavený zbraňovými systémy odpovídajícími z velké části dřívějšímu projektu „Battle Hawk“, díky němuž se schopnosti Black Hawků velmi přiblížily kategorii bitevních vrtulníků.

Zcela jiný vývojový směr, který se ale již brzy dotkne i Black Hawků, představují nové systémy pro automatické a dálkové řízení. Společnost Sikorsky se ve spolupráci s agenturou DARPA nyní podílí na projektu ALIAS (Aircrew Labor In-Cockpit Automation System), jehož cílem je zásadní snížení pracovní zátěže pilota při samotném řízení vrtulníku či letounu. Firma na jednom ze svých strojů S-76B testuje technologii pojmenovanou MATRIX, která znamená jak softwarové, tak i hardwarové úpravy, jež by v budoucnosti mělo být možné implementovat také do již existujících strojů. Zjednodušeně řečeno, pilot pak bude moci prostřednictvím dotykového displeje zadávat pouze pokyny ke konkrétním manévřům a plánovat let, ostatní nezbytné úkony včetně ovládní řídicích pák zajistí automatika.

V praxi by tak mohlo dojít k redukci členů posádky na palubě, případně i jejímu úplnému odstranění, protože od technologie MATRIX je už jen krůček k dálkově řízeným či volitelně pilotovaným strojům. Je pravděpodobné, že ve větší míře se to bude týkat až nové generace, ať už půjde o klasické vrtulníky, konvertoplány nebo letouny s pevným křídlem. Společnost Sikorsky nicméně už nyní dokončuje instalaci systému MATRIX také do jednoho z Black Hawků, a proto vůbec nelze vyloučit, že se s tímto nebo principiálně podobným systémem v budoucnosti setkáme i v podobě modernizačního programu.

Text: Tomáš Souček,

foto: Sikorsky/Lockheed Martin, US Army

Testování exoskeletu ONYX by mohlo být završeno na přelomu let 2020–2021.

Exoskelet ONYX

Další pokus o mechanizaci jednotlivce

Robotické „bojové obleky“ zpopularizoval ve svém díle Hvězdná pěchota americký spisovatel sci-fi literatury Robert A. Heinlein už koncem 50. let minulého století. Díky neustálému technickému pokroku se však taková technologie, dlouho dostupná pouze ve vědecké fantastice, stává čím dál reálnější. Ozbrojené síly Spojených států totiž již řadu let zkoušejí zvýšit bojový potenciál jednotlivých vojáků tím, že vyvíjejí různé druhy exoskeletů, které by svým uživatelům dodávaly nadlidskou sílu, rychlost či vytrvalost.

Již začátkem nového milénia zahájila americká Obranná agentura pro pokročilé výzkumné projekty (Defense Advanced Research Projects Agency, známější pod zkratkou DARPA) program EHPA (Exoskeletons for Human Performance Augmentation), tedy doslova vnější kostry pro vylepšení lidské výkonnosti. Důvody jsou nasnadě – s postupným zaváděním balistických ochranných prostředků a různých novinek zlepšujících možnosti komunikace a situačního přehledu trvale narůstá hmotnost nákladu, který musí každý jednotlivec na svém

těle nést. Navíc v řadě operací dnes malé jednotky působí odloučeně od větších organizačních celků, a tudíž vojáci musí u sebe mít i adekvátní zásoby munice, proviantu, pitné vody a zdravotnických potřeb. Při tom všem se od moderních bojovníků očekává, že dokážou po usilovném pochodu, často v těžkém terénu, za nepříznivých klimatických podmínek a se značnou nesenou zátěží (což může být i více než 45 kg), napadnout a zlikvidovat nepřátelská postavení.

Řešení tohoto palčivého problému jsou různá. Jedním je např. částečná nebo úplná logistická soběstačnost (té jsme se věnovali v ATM 11/2015), popřípadě zavedení malých bezosádkových logistických vozidel (naposledy viz ATM 6/2018) doprovázejících prvosledové jednotky. Jiným pak již zmíněné exoskelety. Samozřejmě je otázkou, která cesta je ta správná (což pochopitelně ukáže až budoucnost), ale největší nevýhodou první generace exoskeletů byly jejich značné rozměry a nemalé energetické nároky. Například projekt HULC (Human Universal Load Carrier),

o němž jsme informovali v ATM 11/2009, skončil mj. proto, že Pentagon po jeho tvůrčích požadoval zvýšení doby, po kterou mohl bez dobití svých akumulátorů pracovat. Tím se HULC dostal do „začarovaného kruhu“ – každý nárůst kapacity baterií znamenal i zvýšení jejich hmotnosti, čímž exoskelet opět potřeboval více energie a tím pádem výkonnější a těžší akumulátory – a tak pořád dokola.

Zlepšováním použitých materiálů a konstrukce se naštěstí daří postupně vytvářet stále subtilnější exoskelety. Zatímco HULC měl zhruba 24 kg, dnes některé obdobné typy váží jen asi pětinu. Elektrickou energii poháněné mechanické vnější kostry vojáků totiž musí, kromě energetické úspornosti, umožňovat především dlouhodobě pohodlné nošení a zaručovat kompatibilitu se zavedenou armádní výzbrojí, výstrojí a jiným vybavením. Pokud mají exoskelety představovat univerzální „bojové obleky“, měly by též dovolovat svému uživateli co možná nejvyšší míru flexibility, a to včetně rychlého zaměřování osobní zbraně, změny vlastního

ONYX vznikl na bázi civilního exoskeletu FORTIS K-SRD, který najde uplatnění zejména při různých druzích montážních prací.

postavení a krytí se před nepřátelským pozorováním a palbou.

Prozatím posledním z vážných pokusů o mechanizaci jednotlivých amerických vojáků se stal typ ONYX od korporace Lockheed Martin. Jde o militarizovaný, elektromotory poháněný exoskelet dolních končetin založený na jiném, tentokrát ovšem jednodušším průmyslovém designu nazvaném FORTIS K-SRD (Knee-Stress Release Device). FORTIS na rozdíl od ONYXu nemá vlastní pohon a jeho hlavním úkolem je snížení námahy zad a nohou nositele při zdvihání různých břemen a dále zvýšení jeho mobility a schopnosti manipulovat s těžkými předměty. Zejména jsou posíleny možnosti při opakovaném nebo nepřetržitém klekání, dřepování, zvedání, tahání, nošení nebo lezení s těžkým nákladem. Zatímco v případě FORTISu jde o jednoduchou kovovou kostru, sice řízenou počítačem, ale jinak bez vlastního pohonu (proto se hodí především zaměstnancům stojícím po většinu času na jednom místě a zároveň operujícím s těžkým nářadím či díly, jako např. svářečům v loděnicích, údržbářům na ropných plošinách apod.), ONYX představuje složitější stroj, kombinující pevnou strukturu s ohebnými součástmi a elektromotory. Jak již bylo uvedeno, u ONYXu se jedná o pomůcku určenou k nasazení na dolní končetiny namísto komplexního exoskeletu jako v případě HULCu. I to bylo poučení z evoluce typu HULC – raději postupovat malými kroky a nesnažit se ihned zkonstruovat co nejsložitější přístroj. Nepříjemnou skutečností u HULCu totiž bylo, že přes propracovanost mechanismů se nedokázal pohybovat tak, aby přesně kopíroval všechny nerovnosti terénu. Tím pádem se jeho operátor vyčerpával korekcí těchto drobných nepřesností a místo toho, aby jeho nošení vojákovi usnadňovalo pěší přesun, opak byl pravdou. Díky tomuto přístupu vývoj postupuje poměrně rychle; vojskové zkoušky v rámci US Army mají začít už letos na podzim, nejspíše v zimě. Měly by zahrnovat tři fáze, každou skládající se z testů, uživatelské zpětné vazby, úprav na základě získaných

poznatků a opětovných testů. V první šesti-měsíční části se výzkumníci soustředí na uživatelskou přívětivost, čili budou se snažit dosáhnout stavu, v němž bude exoskelet přesně a pohodlně pasovat na lidské tělo. Ve druhé etapě zkoušek, plánované na první polovinu příštího roku, má na ONYXu dojít k nahrazení stávajících elektromotorů novými, rychlejšími a tiššími. Poslední stadium testů se zaměří na z odolnění celého kompletu tak, aby snášel prudké nárazy a dokázal působit v prašném, vlhkém nebo jinak nepříznivém prostředí. Vše by mělo být hotovo v letech 2020–2021, kdy se má rozhodnout, zda bude ONYX zaveden do běžné služby, či nikoli.

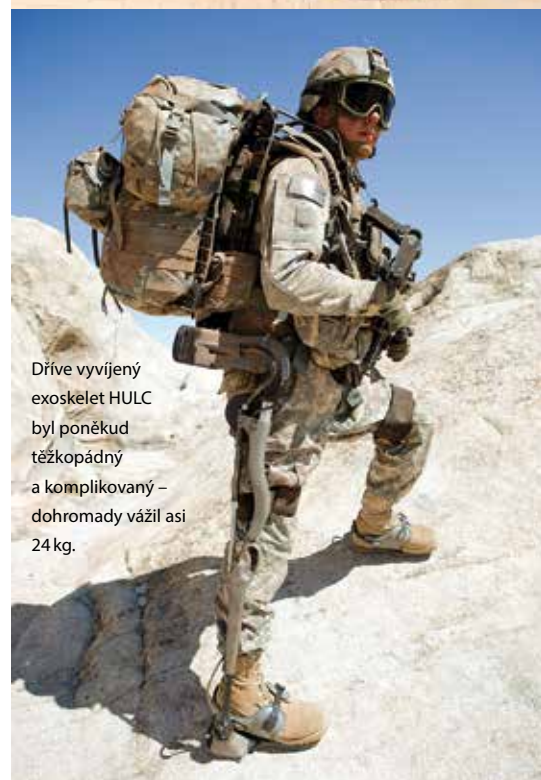
Ve srovnání s HULCem se ONYX prozatím ne-soustřeďuje na zvýšení síly nebo rychlosti pohybu uživatele (takováto vylepšení se mohou ovšem objevit v budoucnosti, byť je americká armáda zatím kvůli jejich komplikovanosti nepožaduje), ale výhradně na výdrž při nesení velké zátěže. Také díky tomuto přístupu se podařilo udržet jeho hmotnost v rozumných mezích – okolo 6 kg. Externí akumulátory zabezpečující funkčnost exoskeletu po dobu osmi hodin k této hodnotě přidávají další 2,7 kg; pokud se použijí dvojnásobně těžké baterie, prodlouží se činnost ONYXu až na 16 hodin. Samozřejmě, snahou výrobce i Pentagonu je dále co nejvíce redukovat hmotnost, přičemž možností je hned několik – od vývoje menších zdrojů elektrické energie po použití lehčích materiálů (např. titanu místo oceli) či perforace některých kovových dílů. Důležité je též z odolnění celého kompletu tak, aby snášel prudké nárazy a dokázal působit v prašném, vlhkém (ONYX má být vodotěsný do hloubky asi jednoho metru po dobu 15 minut) nebo jinak nepříznivém prostředí.

Letos v červnu představitelé pozemního vojska oznámili, že prvním svazkem, který se zapojí do zkoušek nového exoskeletu, bude 10. horská divize US Army s domovskou

Typ HULC (na snímku) představoval mnohem komplexnější a rozměrnější zařízení, než je nyní připravovaný ONYX.

Detailní pohled na exoskelet ONYX

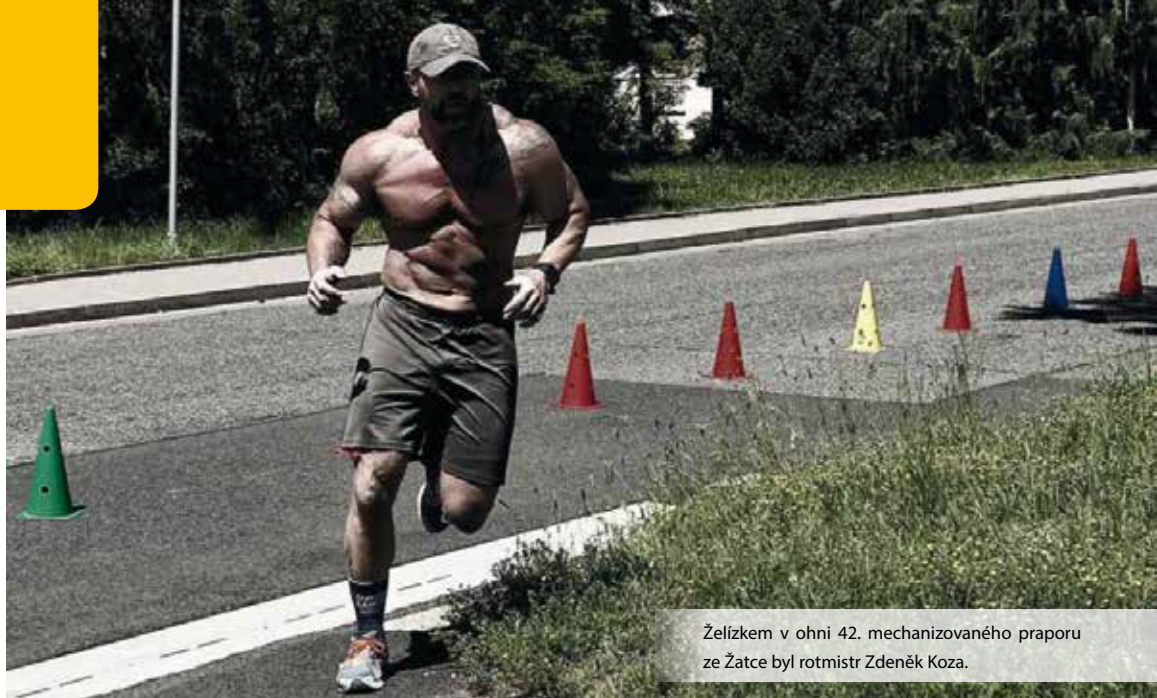

Dříve vyvíjený exoskelet HULC byl poněkud těžkopádný a komplikovaný – dohromady vážil asi 24 kg.

posádkou na základně Fort Drum ve státě New York.

ONYX ale není jediným rozpracovaným programem tohoto druhu. Kromě něj se příslušníci amerických ozbrojených sil mají v brzké době dočkat také jiného exoskeletu, a sice typu TALOS (Tactical Assault Light Operator Suit) předurčeného pro jednotky speciálních operací. Zda úsilí a nemalé finanční prostředky vynaložené Ministerstvem obrany USA na robotické „bojové obleky“ přinesou kýžené výsledky, či jen povedou k další slepé vývojové uličce, se proto může ukázat už v několika následujících letech.

Text: Dušan Rovenský, foto: Lockheed Martin

Želízkem v ohni 42. mechanizovaného praporu ze Žatce byl rotmistr Zdeněk Koza.

Čtyřicítka borců měřila síly v crossfitu

Air Base Challenge. Tak byly nazvány dvoudenní závody, které koncem května letošního roku uspořádali příslušníci 21. základny taktického letectva Čáslav – „Zvolenská“. Historicky prvního ročníku závodů v duchu vojenského crossfitu se nakonec zúčastnilo 40 profesionálních vojáků z útvarů napříč Českou republikou.

Závod založený na principech funkčního tréninku je koncipován tak, aby prověřil a porovnal fyzickou zdatnost soutěžících. Ti byli rozděleni do tří kategorií – ženy (6 soutěžících), muži do 35 let (25 soutěžících) a muži nad 35 let (9 soutěžících).

Unikátní výzva

„Myšlenka závodu vznikla již před dvěma lety. Jsem velice hrdý na to, že se nám takto organizačně náročnou akcí nakonec podařilo zrealizovat již v tomto roce,“ tvrdí jeden z hlavních organizátorů kapitán Jiří Pospíšil. Základna byla během této doby dovybavena speciálními sportovními pomůckami, které umožňují moderní formy tréninku.

Právě ty byly následně využity k sestavení sportovních výzev závodu. Samotný závod se dělil na tři bloky „Workout of the day“, složené vždy z devíti na sebe navazujících cviků. První blok prověřil svalovou sílu soutěžících, ve druhém bloku se porovnávala silová vytrvalost. Poslední blok sestával z překážkového běhu zahrnujícího prvky jako vysoká stěna, kladina, vodní příkop, podlezení vozidla Tatra či přeručkování kovové konstrukce.

„Obdobných extrémně fyzicky náročných závodů se na českých útvarech koná ročně více. Naše výzva je ovšem zcela unikátní v kombinaci funkčního tréninku a překážkového

běhu, navíc na relativně malém prostoru. Tím se stává atraktivnější pro soutěžící i diváky,“ dodal kapitán Pospíšil.

V kategorii ženy zvítězila nadporučice Pavla Kopicová z Bechyně, nejlepším mužem do 35 let se stal nadporučík Filip Valouch ze Staré Boleslavi, jenž se stal i absolutním vítězem závodu. V kategorii mužů nad 35 let se nejlépe umístil desátník Dalibor Popelka z Bučovic.

Závody se setkaly s velkým zájmem nejen soutěžících, ale i diváků. Velkou zásluhu na tom mají především „čáslavští“ tělovýchovní pracovníci, protože připravili pro vojenské borce perfektní zázemí a dva dny nabitě unikátními disciplínami sportu, do kterého se zapojuje čím dál více profesionálních vojáků.

Želízko v ohni měl 42. mpr

Samotného klání se za červené barety z Táboru zúčastnil rotmistr Zdeněk Koza (ročník 1972), kterému se podařilo vybojovat ve své kategorii třetí místo a v celkovém pořadí obsadil místo třinácté.

„Závody byly zorganizovány skvěle. Sice to nebyl úplně můj šálek kávy, protože jsem spíše silový sportovec a tady bylo více běhání a kardia, ale na to se nemohu vymlouvat,“ hodnotí závod rtm. Koza. „Jsem rád, že jsem se zároveň nominoval i na další ročník, ale určitě mezitím musím zapracovat na svých

Jedna z disciplín závodu Air Base Challenge, kterou připravili příslušníci 21. základny taktického letectva Čáslav.

slabinách,“ dodává s úsměvem reprezentant 42. mechanizovaného praporu Tábor v celoaršímadním crossfitovém klání v Čáslavi.

A my vám přinášíme fotografie z tohoto závodu, který na sebe svou atmosférou strhl pozornost mnoha diváků – profesionálních vojáků, kteří se netajili tím, že do toho příštího ročníku do toho jdou s námi také.

Text: prap. Hana Havrdová a Jana Deckerová,
foto: des. Jakub Přibík

Ceny předával první místopředseda Senátu
PČR Jiří Růžička (druhý zprava).

Unie armádních sportovních klubů České republiky pomáhá kromě jiného zvyšovat fyzickou kondici vojáků

Turnaj tolerance

„A tak najednou mi zas bylo do breku, protože jsem si uvědomil, že takoví lidé, jako jsou Pekaři, musí lákat novináře a spisovatele na hříbky v sladkokyselém nálevu, zatímco u šaten zpěváků a sportovních hvězd stojí zástupy žurnalistů. A čekají a čekají, aby znovu a znovu mohli popisovat, jaké má Pelé kopačky a B. B. popsí. Koho prosím vás zajímá, jak kope DUKLA Zbiroh?“

Právě tato slova z povídky legendárního sportovního novináře a spisovatele Oty Pavla jsem si vybavil, když se v redakci zastavil Imrich Bugár s tím, zda bychom nechtěli něco napsat o Turnaji tolerance v malé kopané, který každoročně pořádají na pražské Julisce pro národnostní menšiny žijící u nás. A to obzvláště, když jsem ze všech stran slyšel, koho to zajímá a co to má vůbec společné s resortem. Imrich Bugár kdysi hodil diskem přes sedmdesát metrů a zažil přesně tu slávu jako Pelé a B. B. V současné době však dělá předsedu Unie armádních sportovních klubů ČR. Je tedy v roli těch stovek Pekařů, jejichž nadšení a zápal pro sport na úrovni okresního přeboru nebere konce.

Když jsem v sobotu 15. června dorazil na Julisku, připomínala tak trochu biblický Babylon. Alespoň tolik jazyků se tam v tu chvíli mísilo. Bylo tam také hodně živo a pořádné vedro. Meteorologové slibovali třicet pět stupňů ve stínu a nemýlili se. Především se ale bojovalo s nevidaným nasazením. O každý míč, o každý metr hřiště. Se stejným nasazením se ale také fandilo. Národní prapory vířily teplý, stojatý vzduch. A také se prezentovaly kulturní tradice jednotlivých zemí a v některých případech i národní pokrmy.

Imrich Bugár vyprávěl o tom, že s myšlenkou na pořádání Turnaje tolerance přišli před jednadvaceti lety pan Šulc s Arnoštem Málkem. Řekli si prý tehdy, že Praha 6 je plná ambasád,

a tak by bylo dobré udělat něco pro národnostní menšiny žijící u nás. Oba jsou prý již tam nahoře, v nebi. Jejich nápad ale nadále žije a Unie pokračuje v pořádání turnaje. Letošní jednadvacátý ročník se obzvláště vydařil. Přihlásilo se jim sedmatřicet klubů. Z kapacitních důvodů jich ale mohli do turnaje zařadit jen čtyřicet. Unie, kde je to jen možné, podporuje armádní kluby. Také spolupráce s Ministerstvem obrany je výborná. To mimo jiné neinvestičně podpořilo i tento turnaj. Armáda poskytuje klubům v řadě posádek na základě memoranda náčelníka Generálního štábu svá tělovýchovná zařízení. Od roku 1995 se unie podílí na organizaci slavnostního vyhlášení ankety Nejlepší armádní sportovec roku a výročního setkání s jubilanty armádního sportu. Významný je také její podíl na organizování sportovních soutěží a akcí pro mládež, vojenské profesionály a občanskou veřejnost. Organizuje Memoriál Karla Špatenky, beeballový turnaj pro děti, střelecké soutěže atd.

Družstvo Jordánska už nemělo co ztratit, a tak do posledního utkání nasadilo jen ženy. Soupeř byl tak galantní, že z ryze mužského družstva stáhnul dva členy. Vítězem turnaje se nakonec stalo družstvo Vietnamu, které ve finále porazilo Ukrajinu 1:0. Získalo velký putovní pohár Senátu Parlamentu ČR. Na třetím místě skončilo družstvo Makedonie, které porazilo na penalty Srbsko. Bojovalo se ale

A fakta

Unie armádních sportovních klubů České republiky vznikla v červnu 1994 jako občanské sdružení. V té době měla více než 10 000 členů v 60 členských klubech ve všech krajích. V současné době působí 25 členských klubů s 4 714 členy v 10 krajích včetně Prahy. Nejvýraznější pokles členské základny zaznamenala unie v roce 2004, kdy došlo ke zrušení vojenské základní služby. Více než jednu třetinu členů tvoří v současné době dívky a chlapci do 18 let, další třetinu vojenští profesionálové, občanskí zaměstnanci, vojenští důchodci a jejich rodinní příslušníci.

i o další poháry. Ocenění získal například nejlepší střelec, nejlepší brankář a také nejslušnější družstvo.

Text a foto: Vladimír Marek

A fakta

- Projekt podpory a vzniku dětských skupin řídí Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR.
- Zřízení a provozování dětských skupin upravuje zákon č. 247/2014 Sb., o poskytování služby péče o dítě v dětské skupině.
- Dětská skupina je alternativní službou péče o předškolní děti a může být poskytována již od jednoho roku.
- Dětské skupiny Ministerstva obrany mají své webové stránky www.detskeskupiny.army.cz, kde jsou uvedeny všechny potřebné kontakty a informace. V jednotlivých záložkách mohou rodiče sledovat formou fotogalerií a aktualit činnost dětí ve skupině.

Dětské skupiny Ministerstva obrany ČR

Dětské skupiny Ministerstva obrany fungují již pár let a je o ně stále větší zájem. Jedná se o benefit, který se z pohledu zaměstnanců i zaměstnavatele zařadil mezi ty nejvýznamnější. Ministerstvo zřizuje dětské skupiny na základě žádosti velitele posádky nebo organizačního celku, který je bude provozovat.

„Poté, co jsme se rozhodli, že bychom rádi nabídli našim vojákům a zaměstnancům novou službu formou péče o děti předškolního věku, bylo jasné, že je třeba připravit pilotní projekt, na kterém si vyzkoušíme, jak by tato služba mohla v rámci resortu co nejlépe fungovat,“ sděluje plukovník Generálního štábu Pavel Vobúrka a ředitel Agentury profesního rozvoje a podpory aktivit, která je garantem zřizování a provozování dětských skupin na Ministerstvu obrany ČR. „Pilotní provoz prvního předškolního zařízení jsme zahájili v Praze v lednu 2014,“ dodává plukovník.

Šest skupin v pěti lokalitách

Po dvou letech trvání pilotního projektu resortního předškolního zařízení byla otevřena první dětská skupina 2. května 2016 v posádce Čáslav. Následovala Bechyně, Stará Boleslav, Praha-Veleslavín a Tábor. Ještě v tomto roce zahájí provoz dětská skupina v Hranicích na Moravě. Pro rok 2020 se počítá se zahájením provozu také v Pardubicích, Strakonici a se třetí dětskou skupinou v posádce Praha. Současně probíhá průzkum zájmu i v dalších posádkách.

Co přináší jejich provoz

Především je to nový a žádaný bonus. Služba péče o dítě v dětské skupině má jasné výhody jak pro zaměstnance, tak pro zaměstnavatele. Zaměstnanec může plánovat dřívější návrat do práce po mateřské dovolené a ministerstvu umožňuje efektivně využívat lidské zdroje. Dětská skupina také pomáhá řešit situace, kdy se rodičům nepodaří dítě umístit z důvodu nedostatku kapacit do státní školky. „Naším cílem bylo přinést bonus reflektující potřeby současné společnosti a také takový, který by umožnil zaměstnancům co nejlépe sladit profesní život s životem soukromým, a to se nám, myslím, podařilo,“ konstatuje plukovník Vobúrka. „V neposlední řadě takto přinášíme veřejnosti informaci, že u nás voják či vojákyně nemusí volit mezi kariérou a rodinou.“

Dětská skupina v praxi

„Rozhodně se nejedná pouze o hlídání dětí. Dětské skupiny u nás fungují jako běžné školky. Rozdíl je nejvíce patrný asi v tom, že děti jsou zde přijímány od dvou let a ve dvou lokalitách již od jednoho roku, a také v době provozu, která je přizpůsobena vždy požadavkům

v jednotlivých posádkách. Například v posádce Praha je provozní doba obou dětských skupin od 6:30 do 17:00 hodin,“ říká kapitán Lukáš Sorád, náčelník skupiny péče o zaměstnance Agentury profesního rozvoje a podpory aktivit. V posádkách se snaží vytvořit dětem vždy co nejlepší prostředí. Každá skupina má i své venkovní hřiště s herními prvky. Nejvíce zkušeností s provozováním dětské skupiny mají v Praze a Čáslavi. Jedná se i o nejsilnější skupiny. Zejména v Praze, kde jsou otevřeny v nově zrekonstruovaném objektu již dvě a připravuje se třetí. Všechny dětské skupiny mají profesionální vedení a odborně vyškolený personál. „Na lidech hodně záleží. Máme velké štěstí, že náš personál je nejen odborně na výši, ale také kreativní a hodně akční. I díky tomu můžeme pro děti stále připravovat pestrý program a sami vychovatelé vedou i zájmové kroužky pro děti,“ dodává na závěr ředitelka dětské skupiny v posádce Praha Klára Bielová.

Text a foto: Pavlína Klejšmíd

Absolutní vítěz je z Čáslavi

Po loňském úspěchu vyhlásila brigádní generálka Lenka Šmerdová, poradkyně NGŠ AČR, spolu s Agenturou profesního rozvoje a podpory aktivit druhý ročník výtvarné soutěže pro děti z dětských skupin MO.

Tentokrát byly tématem soutěže Velikonoce a děti měly za úkol ztvárnit velikonočního zajíčka. Sešlo se neuvěřitelných 110 prací ze všech dětských skupin – Prahy, Čáslavi, Tábora, Bechyně a Staré Boleslavi, což je dvakrát tolik než v loňském roce. „Jestli jsme si vloni mysleli, že rozhodování komise v soutěži bylo těžké, tak to jsme ještě nevěděli, co nás čeká letos,“ říká Lenka Šmerdová. „Děti pod skvělým vedením vychovatelek malovaly, modelovaly, při výrobě zajíčků používaly spousty různých materiálů, i těch, co nabízí sama příroda.“ Z každé skupiny komise vyhodnotila tři nejlepší práce a udělila i cenu pro absolutního vítěze. Stal se jím tříletý Adámek z dětské skupiny v Čáslavi a ta tím získala absolutní vítězství již podruhé. Ti nejlepší dostali za své práce diplomy a perníkové zajíčky přímo z rukou generálky Lenky Šmerdové.

Dětské skupiny v Praze a v Čáslavi vyrobily navíc i společné dílo, které udělá spolu se všemi pracemi dětí radost nemocným i veteránům. „V loňském roce byly práce dětí využity opravdu smyslně. Dodnes dělají radost dětem a personálu na dětském lůžkovém oddělení při Vojenské nemocnici v Olomouci i v Praze. Potěšily i naše veterány. Letos se chystáme s krásnými pracemi dětí naložit podobným způsobem, a tak budou moci dělat opět radost jiným stejně, jako udělaly nám,“ říká Lenka Šmerdová. „Jsem moc ráda, že dětské skupiny našly své místo u našich jednotek. Možnost jejich využití se stává důležitým pomocníkem pro splnění náročných úkolů řady příslušníků resortu.“

Text a foto: Pavlína Klejšmíd

BĚH NA PODPORU Vojenského fondu solidarity a Nadace policistů a hasičů

24. srpna 2019 12:00
Smetanovo nábřeží - Děčín

13:00 Dětský běh (1km) 14:30 Hlavní běh (5km)

Startovné 150,- Kč / osoba bude rozděleno mezi oba fondy
Registrace na www.sport-base.cz

Po celý den bohatý doprovodný program pro děti i dospělé.

Záštitu nad akcí převzali:
brigádní generál Mgr. Jan Švejdar - Policejní prezident
Jaroslav Foldyna - Místopředseda výboru pro obranu PSP ČR
Ing. Vladislav Raška - náměstek primátora města Děčín

Partneři:

Ředitel Agentury služeb Praha organizuje výběr kandidátů na obsazení služebních míst

řidič, starší řidič, výkonný poddůstojník
a dále – starší skladník, starší strojník, mladší kuchař, kuchař

Co nabízíme

- Prestižní služební zařazení v hodnostech poddůstojnického sboru
- Zvyšování odborných a profesních znalostí
- Prostor pro kariérní růst a sebevzdělání
- Odborné a kariérové kurzy
- Služební cesty po ČR i do zahraničí
- Odpovídající zázemí
- Vozový park vybavený nejnovějšími modely silničních motorových vozidel

Co požadujeme

- VZP s minimálně 2 roky praxe u útvaru, praxe v řízení vozidel výhodou
- Řidičský průkaz skupiny min. B, OŘVOS jakékoliv skupiny výhodou
- Profesionální vystupování na veřejnosti
- Psychickou odolnost
- Časovou flexibilitu
- Chut' učit se novým věcem
- Základní znalost práce na PC
- Základní znalost alespoň jednoho cizího jazyka výhodou
- Bezpečnostní prověrka min. „V“

Průběh výběru:

Nabídky uchazečů se zasláním strukturovaných životopisů (včetně kontaktních čísel a e-mailu, příp. fotografie) zaslat na adresu:

*Personalistka Bc. Šumpelová Zdena, Vojenské zařízení 5810 (Agentura služeb), Generála Píky 1, 161 00 Praha 6
Šumpelová Zdena – VZ 5810 Praha – ŠIS AČR, Sumpelovaz@army.cz, tel: 216964, 702 008 065*

Uchazeči budou vyrozuměni o výsledcích prvotního výběru na základě posouzení zaslaných životopisů

Druhá část výběru proběhne na VZ 5810 Praha po předchozí domluvě

Další podrobnosti budou uchazečům sděleny individuálně, popř. telefonicky

Bližší informace pracovník štabu VZ 5810 Praha: nrtm. Jakub Kulštejn – 702 003 741, Kulštejn Jakub – ŠIS AČR
Služební místa nepodléhají výběru osob dle směrnice NGŠ AČR čj. 430-1/2015-2230 ze dne 30. 6. 2015

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na fotografii vrtulníku W-3A Sokol šest rozdílů?

PZL W-3A Sokol je víceúčelový dvoumotorový vrtulník střední hmotnosti, poháněný turbohřídelovými motory. Je předurčen k přepravě osob na krátkých tratích, záchranné činnosti, hašení požárů, přepravě nákladů na vnějším závěsu a provádění vzdušných výsadků.

Vrtulníky W-3A Sokol jsou součástí Vzdušných sil AČR již od roku 1995. Kromě plnění úkolů logistického zabezpečení Armády ČR provádějí také úkoly Letecké záchranné služby. V celé České republice vrtulníky pak zajišťují záchrannou činnost v programu Search And Rescue (letecká pátrací a záchranná služba). V rámci integrovaného záchranného systému mohou být nasazovány při povodních či rozsáhlých požárech. Flotila vrtulníků Sokol dále zabezpečuje humanitární evakuace zdravotně postižených obyvatel v programu MEDEVAC (Medical Evacuation).

Před několika týdny podepsali zástupci Ministerstva obrany a společnosti PZL-Świdnik S.A., která je součástí koncernu Leonardo Helicopters, smlouvu na jejich modernizaci. Ta zahrnuje instalaci zařízení Enhanced Vision System pro zdokonalení vizuální orientace pilotů, které má posádkám vrtulníků Letecké záchranné služby a Služby pátrání a záchrany zabezpečit možnost vidět a reagovat v situacích, kdy se nelze spoléhat na lidský zrak. Umožní bezpečné přistání do terénu v noci a za ztížených meteorologických podmínek, kdy je redukována dohlednost, například smogem, kouřem nebo mlhou.

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek

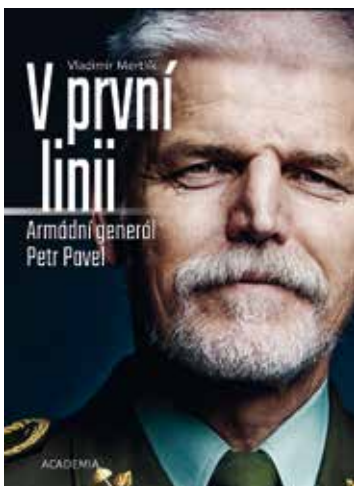

Rozdíly: chybí znak výrobce, část imatrikulace, přední kolo, část okna, znak základny, list vrtule

RECENZE

Vladimír Mertlík

V první linii

Kniha vzpomínek i pohledů do budoucnosti armádního generála Petra Pavla.

Otevřenými odpověďmi i slovy vzpomínek vypráví armádní generál Petr Pavel o své cestě z vojenského gymnázia k nejvyšší světové vojenské funkci, jaké kdy Čech dosáhl – předsedy Vojenského výboru NATO. Vzpomínky na dětství, záliby, návštěvy rozhodujících míst života, fotografická příloha ze soukromých alb. Jaký je držitel nejvyššího francouzského vyznamenání Řádu čestné legie a nejvyššího amerického vyznamenání Legie zásluh v soukromí, prozradí generálovi nejbližší. Kniha obsahuje i pohled bývalého náčelníka Generálního štábu Armády ČR na pozici a bezpečnost naší země v příštích letech a rozhovor s generálem Petrem Pavlem o zákulisí, v němž se rozhoduje o budoucím světě.

Počet stran: 484

Vydal: Nakladatelství Academia 2019

Text: Michal Voska

Desetitisíce návštěvníků viděly koncert na nebi

Čáslav lidem

Den otevřených dveří letiště Čáslav opět po dvou letech přichystal bohatý program pro děti i dospělé. Tato již tradiční akce je zaměřena na prezentaci nejen 21. základny taktického letectva, ale účastní se jí také řada dalších útvarů Armády ČR. Diváci si tak mohli užít bohatý program, který zahrnoval nejen ukázky pozemní techniky, ale také vzdušných sil včetně akrobatických vystoupení. Nechybělo ani rozloučení s letouny L-39ZA, které nahradí L-159T2.

Den otevřených dveří zahájil premiér Andrej Babiš, který ve svém projevu nezapomněl zmínit chystané armádní nákupy a navyšování armádního rozpočtu. Zdůraznil také, že žijeme v sedmé nejbezpečnější zemi světa. Sobotní program byl koncipován tak, aby si na své přišel každý. Rozlehlý dětský koutek a soutěže pro nejmenší, ale i laserová střelnice a ukázky pěchotních zbraní. To nejlepší ovšem bylo ke zhlédnutí na nebi a to ukázka vysoké pilotáže letounu JAS-39 Gripen v podání pilota kapitána Iva Kardoše. Po roční přestávce byla opět předvedena demonstrace útoků na pozemní cíle dvojicí letounů L-159 Alca za doprovodu pyrotechnických efektů. Dokonce šestiletou odmlku v ukázkách pilotáže měla 24. základna dopravního letectva Praha-Kbely kvůli absenci display pilota. To ovšem změnil major Petr Šafařík, který předvedl své pilotní schopnosti a limity vrtulníku W3-A Sokol. Letový program doplnili také piloti vrtulníků Mi-24/35 a Mi-171Š z 22. základny vrtulníkového letectva z Náměště nad Oslavou.

Vrtulník Enstrom z CLV

Akrobatický speciál Extra

JAS-39 Gripen se speciálem Extra

Unikátní společný let Gripena a Extry

„Je pro mě ctí, že jsme na pořádání akce opět spolupracovali s Jagello 2000, tedy s prověřeným partnerem, který má dlouhodobé zkušenosti s akcemi mnohem většího rozsahu. Letošní ročník se podobal ukázkám z roku 2017, kdy měli diváci možnost zhlédnout kromě display ukázek českých vzdušných sil například také vystoupení světoznámé akrobatické skupiny Patrouille Suisse, dále belgického demo týmu, akrobatické skupiny Flying Bulls nebo vystoupení Martina Šonky. Letošní ročník se nesl v podobném duchu a unikátně bylo možné vidět společné vystoupení Martina Šonky se speciálem Extra 300 a display pilota Ivo Kardoše na Gripenu, tedy společný let akrobatického speciálu a stíhače,“ uvedl velitel 21. základny taktického letectva Čáslav plukovník Petr Tománek. Právě zmíněný let dvou pilotů Gripenu, současného a bývalého, byl pomyslným hřebem programu a ve svém provedení zcela unikátní sestavou. Společné nebe patřilo akrobatickému speciálu Extra, který váží ani ne 700 kilogramů a disponuje výkonem přes 350 koní. Oproti tomu Gripen váží naložený 8 500 kg a více a má výkon 54 kN bez forsáže.

Další hrou čísel to znamená maximálku až 2 200 vs 375 km/h. Společný start pak vypadal jako porovnání Davida a Goliáše. Mohutný stíhač a drobný akrobatický speciál. Vystoupení bylo opravdu působivé a na oba piloty kladlo extrémní nároky.

Zahraniční účastníci

K bohatosti letošního programu statických ukázek přispěli nejenom domácí, ale i zahraniční účastníci. Slovensko bylo zastoupeno letounem MiG-29 i novinkou ve výzbroji – vrtulníkem UH-60, německé vzdušné síly představily letoun Panavia Tornado. Francie vyslala do Čáslavi cvičný Dassault-Dornier Alpha Jet. Nemohla samozřejmě chybět kompletní letecká technika čáslavské základny, dále vrtulníky Mi-24/35 a Mi-171Š ze základny v Náměšti nad Oslavou a transportní letouny z kbelské základny. Zvláštností se stal vystavený letoun L-39CW z Aero Vodochody, který se v Čáslavi představil veřejnosti vůbec poprvé.

Doprovodný program

Doprovodný program byl ve znamení ukázek pozemní techniky, která zahrnovala pozemní leteckou zabezpečovací techniku, výzbroj protiletadlového vojska, stanici biologické ochrany, ale i řadu tematických stánků, včetně stánku POKOS (Příprava občanů k obraně státu). Na zahájení se také představila Hradní stráž, které dělala hudební doprovod Vojenská hudba Olomouc.

Text a foto: Michal Voska

Morane Saulnier

manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

Zásobovací rota AZ 141. zásobovacího praporu

Tato jednotka vznikla v roce 2017 u 141. zásobovacího praporu v Pardubicích. Je předurčena k poskytování předem nastavené logistické podpory. Její příslušníci plní obdobné úkoly jako profesionální vojáci praporu. Tedy odebírají zásoby ze zásobovacích míst a přepravují je k podporovaným uskupením.

Četa oprav AZ 142. praporu oprav

Tato jednotka vznikla v roce 2017 u 142. praporu oprav v Klatovech. Je předurčena k provádění údržby a oprav kolových obrněných transportérů Pandur a lehkých obrněných vozidel typu Iveco včetně jejich nástavby. Kromě toho zajišťuje údržbu a opravy lehké kolové techniky typu Land Rover, UAZ, nákladních automobilů typu Tatra a P-V3S. Pro výcvik záložníků je využívána technika útvaru.

Průzkumná rota AZ 102. průzkumného praporu Prostějov

Jednotka vznikla v roce 2017 z průzkumné čety AZ, která byla zřízena o deset let dříve u 102. průzkumného praporu v Prostějově. Rota AZ je vycvičena pro provádění hloubkového a bojového průzkumu v týlu protivníka. Je zasazována na padácích pomocí vrtulníků, případně pozemním přesunem. Náročný výcvik v oblasti průzkumné, výsadkové a aeromobilní činnosti klade na její příslušníky vysoké nároky. Tomu odpovídá i náročné výběrové řízení. Úspěšnost uchazečů se pohybuje kolem třiceti procent.

Jednotka AZ Agentury komunikačních informačních systémů

Tato jednotka vznikla v roce 2016. V současné době je stále ještě ve výstavbě. Skládá se ze dvou částí. Brněnská se podílí na zajištění bezpečnostního monitoringu vojenských sítí a systémů. Záložníci začlenění do skupiny působící v Lipníku nad Bečvou obsluhují spojovací pracoviště, jehož prostřednictvím zajišťují přenos dat a mluveného slova.

Palebná baterie AZ 13. dělostřeleckého pluku

Jednotka vznikla v červenci 2016. Je předurčena k doplnění mírových počtů 13. dělostřeleckého pluku a plní obdobné úkoly jako profesionální vojáci. Samotný výcvik baterie byl zahájen v září 2017. V současné době má tato jednotka AZ 52 příslušníků, z nichž jich 16 absolvovalo základní kurz obsluhy samohybných houfnic vz. 77 DANA.

Rota bojového zabezpečení AZ 26. pluku velení, řízení a průzkumu

Tato jednotka byla zřízena u 26. pluku v roce 2016. Z organizačního hlediska je zařazena do struktury 263. praporu podpory. Tvoří ji tři vojáci z povolání a 111 záložníků. Organizačně je rozčleněna na čtyři čety bojového zabezpečení. Je předurčena pro posílení struktury 26. pluku velení, řízení a průzkumu. Jejím hlavním úkolem je strážní zabezpečení.

Interní komunikační portál

← → www.ikp.army.cz

Areport

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Milan Syrový
Jazyková korektura: Tomáš Xaver, Milena Krejsová,
Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Czech Print Center a. s.
Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 11. 6. 2019
Toto číslo vyšlo dne: 26. 6. 2019

Foto na titulní straně: Jana Deckerová

Poměrně často dostáváme do redakce IKP dotazy uživatelů portálu týkající se problematiky činnosti vojáka před zánikem jeho služebního poměru. K tomu máme na portálu i pomůcku Průvodce vojáka z povolání na cestě do „zálohy“. Již v minulém čísle jsme řešili jeden takový dotaz. Dnes se budeme zabývat dalším dotazem, který se týká poskytnutí služebního volna k hledání místa před zánikem služebního poměru.

Dotaz:

Za tři měsíce mi končí služební poměr VZP uplynutím stanovené doby. Podle vyhlášky č. 263/1999 Sb. mi náleží po dobu posledních tří měsíců nárok na čerpání dvou dnů služebního volna v těchto měsících. Jelikož mi do konce služebního poměru zbývá vyčerpat více dnů řádné dovolené a náhradního volna, bylo mi velitelem řečeno, že žádné služební volno nedostanu. Psal jsem si jej i do knihy žádostí, ale nedostal jsem ho. Že prý nemám nárok, přednější je čerpání řádné dovolené a náhradního volna.

Odpověď:

Na služební volno k hledání místa před zánikem služebního poměru uplynutím stanovené doby a před propuštěním ze služebního poměru v rozsahu dvou dnů v měsíci po dobu tří měsíců před zánikem vašeho služebního poměru máte nárok. O poskytnutí služebního volna žádáte nadřízeného (oprávněný služební orgán). Tzn., že **nadřízený vám nemůže odmítnout poskytnutí uvedeného služebního volna s odůvodněním, že máte použít řádnou dovolenou nebo že nemáte vyčerpanou řádnou dovolenou.**

Na základě žádosti, kterou můžete podat **po obdržení rozhodnutí o propuštění nebo po vydání výnosu o zániku vašeho služebního poměru** služebnímu orgánu (veliteli útvaru), vám bude poskytnuto služební volno k hledání místa (příloha 2 bod 8 vyhlášky č. 263/1999 Sb., kterou se stanoví důvody pro poskytování služebního volna vojákům z povolání pro překážky ve službě a rozsah služebního volna, ve znění pozdějších předpisů) v rozsahu dvou dnů v měsíci, po dobu tří měsíců před zánikem služebního poměru. Jedná se o tzv. důležitou osobní překážku ve službě (§ 2 vyhlášky č. 263/1999 Sb.). **Služební volno lze se souhlasem služebního orgánu slučovat**, což znamená, že můžete např. „vyčerpat“ všech 6 dnů i v rámci jednoho měsíce. Za služební volno, které „nevyčerpáte“ (například proto, že jste o něj nepožádal nebo jste ho nevyčerpal z důvodu nemoci apod.), vám nenáleží žádná náhrada. Nelze ho proplácet. V případě, že nadřízený odmítl vyhovět vaší žádosti o poskytnutí služebního volna k hledání místa před zánikem služebního poměru uplynutím stanovené doby, máte možnost podat stížnost podle ustanovení § 153 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů.

Redakce IKP

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.mare@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 558
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

Ředitel VZ 5810 Praha nabízí:

Volné místo o. z. – řidič motorových vozidel v 6. platové třídě.
Nástup: v nejbližším možném termínu.

Požadavky:

ŘP min. sk. B, více skupin výhodou. Vojenský řidičský průkaz (nebo OŘVOS) výhodou.
Praxe v řízení vozidel minimálně dva roky (60 000 km).
Základní znalost práce na PC a částečná znalost libovolného světového jazyka – základní komunikace výhodou. Je vyžadován zdravotní stav bez omezení.
Časová flexibilita práce po večerech, v sobotu i v neděli. Potvrzení o zdravotní způsobilosti bude vyžadováno před nástupem.

Volné pracovní pozice

Bližší informace: Ing. Ivo PETŘÍK, tel. 724 605 209, alc. 218 710

Nabídky se strukturovaným životopisem zašlete do 31. 7. 2019 na e-mailovou adresu Kopeckae@army.cz, Kopecká Eva – VZ 5810 – ŠIS AČR nebo na adresu Eva Kopecká, VZ 5810 Praha, Generála Píky 1, 161 05 Praha 6.

Od nasazení našich vojáků v misi KFOR v Kosovu uplynulo dvacet let

Začínali střežením hranice

První český kontingent přijel do Kosova 12. července 1999. Tedy jen několik týdnů po přijetí rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 1244, která tuto misi umožňovala. V jeho čele stál v té době major Karel Klinovský. Jednotka byla složená převážně z příslušníků speciálních sil. Vojáci si tehdy vybudovali provizorní základnu v obci Gornji Sibovac.

Hlavním úkolem našeho kontingentu bylo střežení dvaadvaceti kilometrů dlouhého úseku administrativní hranice mezi Kosovem a Srbskem. Kromě toho se česká jednotka podílela na evidování a zajištění bezpečného návratu uprchlíků i na vytvoření podmínek pro obnovu mírového soužití kosovských Srbů a Albánců. Rota nepřetržitě zabezpečovala střežení a ochranu odloučených oblastí obývaných srbskou menšinou, především osadu Sekirača.

Vladimíra Podlipného se podařilo najít vhodné místo pro dislokaci základny. Jednalo se o vodárnu, umístěnou na kopci nad obcí Šajkovac. Čeští vojáci zde získali nejen vhodné prostory, ale zároveň také střežili tento strategický bod. Vodárna totiž upravovala vodu z Batlavské přehrady a zásobovala jí významnou část Kosova. Později, z důvodu lepšího pokrytí prostoru odpovědnosti, jsme od Britů převzali ještě velice moderně vybavenou základnu Gazele Line, kterou jsme provozovali až do roku 2007.

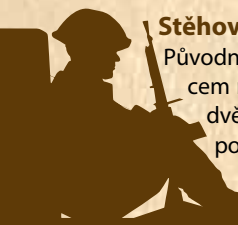
reagovalo plánem na postupné stahování spojeneckých jednotek. Také charakter mise se měnil, úkoly začínaly mít více policejní charakter. Upouštělo se od demonstrování síly. Nejen náš kontingent odeslal obrněná bojová vozidla domů. Tato opatření se ale nakonec ukázala jako předčasná. Nepokoje mezi kosovskými Albánci a srbským etnikem propukly naplno v březnu 2004. Čeští vojáci pomáhali i mimo prostor odpovědnosti švédským, finským a irským kontingentům v Obiliči, Kosově poli, Gračavici, Ajvaliji, Čaglavici, Plemetině a na dalších místech Kosova. Po Švédech převzali střežení nejvýznamnějšího srbského symbolu v této zemi – památníku jejich slavné bitvy proti Turkům roku 1389 na Kosově poli – Gazimestanu.

Stěhování na Šajkovac

Původních sto čtyřicet vojáků se koncem roku 1999 rozrostlo na téměř dvě stě. Druhému kontingentu pod velením podplukovníka

Nepokoje v roce 2004

Nejobtížnější období zažili naši vojáci v roce 2004. Tehdy vše nasvědčovalo tomu, že situace je již stabilizovaná. Velení KFOR na to

Pomoc Finům

Jeden z nejtěžších zápasů svedli čeští vojáci v Lipjanech. Druhá rota sem ve středu 17. března 2004 večer poslala na pomoc Finům kombinovanou četou. „Postupovali jsme proti davu jen tak, bez obrněných transportérů, pochodovali jsme podél uazů. Byla tma, všude kolem bouřily granáty a ozývala se střelba,“ vzpomínal velitel čety poručík Roman Ondroušek.

Ještě horší situace nastala, když se o několik dní později několikasetčlenný dav kosovských Albánců pochodující směrem k administrativní hranici najednou obrátil a zamířil k srbskému pravoslavnému kostelu na kraji Podujeva. Ten střezilo jen několik našich vojáků. V okamžiku, kdy vzal dav kostel útokem, se velitel kontingentu rozhodl, že za dané situace bude rozumnější vojáky stáhnout. Rozvášnění demonstranti nakonec pomocí pohonných hmot vyhodili část kostela do vzduchu.

V čele mnohonárodní brigády

V létě roku 2005 převzal velení mnohonárodní brigády Střed český důstojník plukovník Aleš Vodehnal. Kromě českého mu tehdy následujících dvanáct měsíců podléhaly slovenský, švédský, finský, irský a lotyšský kontingent. Na základně Camp Vile jsme vybudovali českou část velitelství. Postupně se prostor odpovědnosti českého úkolového uskupení rozrostl na sedm set kilometrů čtverečních. Součástí tohoto území byl i více než osmdesátikilometrový úsek hranice.

Zajistili sedm útočníků

Během nasazení v Kosovu se naši vojáci několikrát ocitli pod palbou. Poměrně rizikové byly operace zaměřené na vyhledávání nelegálních zbraní. Také boj s ekonomickou kriminalitou byl ale poměrně problémový. V úterý 8. listopadu 2005 dokonce došlo ke zranění příslušníka 43. výsadkového mechanizovaného praporu rotného Karla Melouna. Po několika hodinách patrolování podél administrativní hranice se česká hlídka ukryla v oblasti Vgliarského Krše. Měla prověřit informaci, že se zde nelegálně těží dřevo a případně zasáhnout. Kolem desáté dopoledne se v lese objevili lidé s motorovými pilami a začali kácet. „Okamžitě jsme to hlásili na operačku,“ vzpomínal rotný Vladimír Fučík. „Řekli nám, že máme pokračovat dál v pozorování a zavolat příslušníky provinčního policejního sboru.“ Uplynulo dalších třicet minut, žádný z místních policistů ale nepřišel. Místo toho přijelo několik traktorů a objevili se muži se zbraněmi. Jeden z nich měl i psa. Bylo zřejmé, že se jedná o organizovanou skupinu. A tak přišel rozkaz k zásahu. Albánci okamžitě zahájili palbu. Čeští vojáci ji opětovali. Nejdříve stříleli do vzduchu, pak pod nohy. Podařilo se zajmout sedm Albánců a zajistit nemalé množství zbraní a dalšího materiálu.

„Vojáci se po pravidelném drilování jednotlivých postupů prakticky nemuseli věnovat vzájemné součinnosti. Každý totiž přesně věděl, co dělá jeho dvojka a veškerou pozornost tak mohli zaměřit na prostor před sebou a na situaci, která nastala,“ řekl nám tehdy

Součástí mise KFOR byly operace zaměřené na vyhledávání zbraní.

V Kosovu byla nasazena i naše vrtulníková jednotka.

velitel roty kapitán Ladislav Švejda. „Díky tomuto výcviku dokázalo naše šestičlenné družstvo odolat útoku více než dvacetičlenné skupiny a navíc zadržet a zajistit sedm útočníků.“ Zbytek Albánců utekl na srbskou stranu, kam je naši vojáci již nemohli pronásledovat.

Nasazení vrtulníků

V roce 2007 byly na základně Šajkovac dislokovány i dva vrtulníky Mi-17 s osádkami a dalším leteckým personálem. Čeští piloti se podíleli na taktických výsadech, aeromobilních operacích, průzkumných letech, ale i na přepravě VIP. V omezené míře byli schopni plnit

i roli MEDEVAC, tedy transportovat zraněné osoby. Z důvodu jejich zajištění sem byla přesunuta i vojenská požární jednotka. V létě 2010 opustil Kosovo náš poslední, šestnáctý kontingent. Po jedenácti letech působení českých vojáků v této zemi byla situace natolik stabilizovaná, že mohlo dojít k výraznému snížení příslušníků této mise. V omezených počtech řádově několika štábních pracovníků působí naše armáda na velitelství této mise v Prištině až do současné doby.

MĚSTO KRÁLÍKY; SEKCE PODPORY MO ČR; ÚTVARY ARMÁDY ČESKÉ REPUBLIKY; VOJENSKÉ MUZEUM
KRÁLÍKY - ARMYFORT s. r. o.; POLICIE ČR; HASIČSKÝ ZÁCHRANNÝ SBOR ČR; CELNÍ SPRÁVA ČR; VĚZEŇSKÁ SLUŽBA ČR
VĚZNICE MÍROV A VOJENSKO-HISTORICKÝ KLUB ERIKA BRNO VE SPOLUPRÁCI
S KLUBY VOJENSKÉ HISTORIE A HISTORICKÝMI VOJENSKÝMI JEDNOTKAMI Z CELÉ ČR POŘADAJÍ AKCI

POD ZÁŠTITOU HEJTMANA PARDUBICKÉHO KRAJE

DEN SIL PODPORY AČR CIHELNA 2019

22. ROČNÍK

KRÁLÍKY

16. – 18. SRPNA 2019

Motto: „Svoboda přichází přes Slezsko.“

Generální nácvik v pátek 16. srpna 2019

14:00-14:10	Zahájení generálního nácviku akce CIHELNA 2019
14:10-15:10	Prezentace armády ČR (bojové a dynamické ukázky)
15:10-16:20	Historická ukázka (Svoboda přichází přes Slezsko)
16:20-16:35	Prezentace PČR (dynamická ukázka za použití služebních koní)
16:35-16:55	Prezentace Vojenského muzea Králíky (Tatra ve službách armády)
16:55-17:15	Prezentace Vězeňské služby ČR (dynamické ukázky)
17:15-17:45	Prezentace Vojenské hasičské jednotky AČR a HZS (dynamické ukázky)
17:45-18:00	Prezentace techniky (defilé techniky vystupující na akci Cihelna)

Od 18:10 kulturní program na Velkém náměstí v Králíkách

Hlavní program v sobotu 17. srpna 2019

10:00-10:30	Slavnostní zahájení akce CIHELNA 2019 (průlety letadel, projevy, hymna...)
10:30-11:30	Prezentace armády ČR (bojové a dynamické ukázky)
11:40-12:50	1. Historická ukázka (Svoboda přichází přes Slezsko)
13:00-13:15	Prezentace PČR (dynamická ukázka za použití služebních koní)
13:25-13:45	Prezentace Vojenského muzea Králíky (Tatra ve službách armády)
13:45-14:05	Prezentace Vězeňské služby ČR (dynamické ukázky)
14:10-14:40	Prezentace Vojenské hasičské jednotky AČR a HZS (dynamické ukázky)
14:50-16:00	2. Historická ukázka (Svoboda přichází přes Slezsko)
16:10-16:30	Prezentace techniky (defilé techniky vystupující na akci Cihelna)
16:35	Slavnostní ukončení akce s nástupem všech účinkujících

Den muzeí v Králické pevnostní oblasti v neděli 18. srpna 2019